

MAKSIMILIJAN
KOLBE

Bezgrješna

Tko si ti, Gospo?

Tko si ti, Bezgrješna?

Nisam u stanju potpuno dokučiti što to znači biti "stvorenje Božje". Moje snage nadilazi već i to da shvatim što hoće reći "posinak Božji".

Ali, tko si ti, Bezgrješna?

Ti nisi samo stvorenje, nisi samo pokćerka, nego si Majka Božja, i nisi samo pomajka nego prava Majka Božja.

Nije samo riječ o pretpostavci i vjerojatnosti, nego o sigurnosti, o posvemašnjoj sigurnosti, o dogmi vjere.

Ali, jesi li ti još Majka Božja? Naslov majke ne podliježe promjenama, Bog će te vječno zvati: "Majko moja" ... Onaj koji je stvorio četvrtu Božju zapovijed, poštivat će te uvijek, vječno ... Tko si ti, božanska?

Sam se utjelovljeni Bog htio zvati "Sinom Čovječjim". Ali ljudi ga nisu shvatili. Kako malo ljudi ima i danas koji ga shvaćaju i kako ga nesavršeno shvaćaju!

Pomozi mi da te hvalim, Bezgrješna Djevice!

(Iz sadržaja knjige)

Sv. Maksimilijan Kolbe

BEZGRJEŠNA

ISBN 953-7154-18-1

Slika na naslovnoj stranici:

BEZGRJEŠNA
(M. Jurković, akademski slikar)

Izdaje:

HRVATSKA PROVINCIJA SV. JERONIMA
FRANJEVACA KONVENTUALACA
Sveti Duh 31
HR-10000 Zagreb

Odgovara:

ĐURO HONTIĆ
Sveti Duh 31
HR-10000 Zagreb

Tisak:

DENONA, d. o. o.
Ivanićgradska 22
HR-10000 Zagreb

Sv. Maksimilijan Kolbe

BEZGRJEŠNA

2. izdanje

Zagreb, 2006.

PREDGOVOR

Malo je kome od nas poznato da je sv. Maksimilijan Kolbe započeo i gotovo završio s pisanjem knjige o Mariji. Vjerojatno bi to djelo bilo i objavljeno, da pisca nije prekinula iznenadna herojska smrt u logoru.

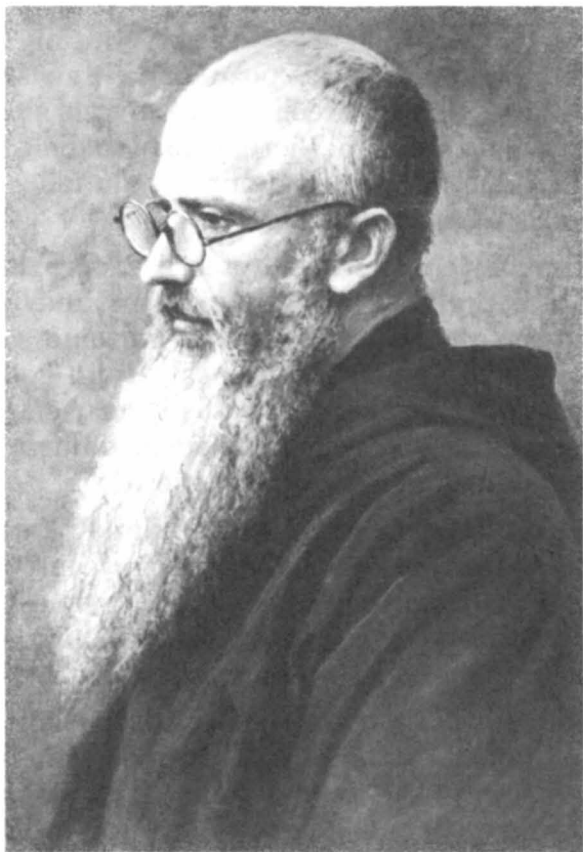
Knjigom je, naime, želio i teorijski obrazložiti svoj stav prema Bezgrješnoj i prema marijanskom pokretu koji je osnovao. Možemo samo žaliti što ovo djelo, pisano posljednjih godina Kolbeova života, nije dovršeno ni izbrušeno, jer bi vjerojatno bilo vrijedan doprinos dosta oskudnoj mariologiji prošlog stoljeća.

Ipak, treba priznati, Maksimilijan Kolbe nije toliko snažan spekulativni tip koliko je bio spretni organizator s osjećajem za konkretno. U to se i čitatelj ovoga nedovršenog djela, koje je u funkciji jedne ideje, može vrlo lako uvjeriti.

Radi se o pokretu Vojske Bezgrješne, kojemu je ovo djelo trebalo poslužiti kao teološka podloga u širenju svijetom. U tom smislu smijemo zaključiti da će i našim čitateljima ovaj prijevod dobro doći za upoznavanje misli i djela sv. Maksimilijana Kolbea. Mi smo tom djelu dali naziv BEZGRJEŠNA i sigurni smo da nam pi-

**sac ovoga nedovršenog djela to niti najmanje
neće zamjeriti.**

IZDAVAČ

***O. Maksimilijan Kolbe,
franjevac konventualac***

BEZGRJEŠNA
(nedovršeno djelo)

UMJESTO UVODA

Kao što je očito iz Spisa, Maksimilijan je već odavno namjeravao napisati »jednu temeljitu, jednostavnu i laganu knjižicu o Gospi«. Razne djelatnosti nisu mu dopuštale latiti se posla, dok mu to nije živo preporučio o. Anzelmo Kubit, provincijal. O. Maksimilijan je iskoristio trenutke odmora (u Zakopanama, u svibnju 1939. i kolovozu 1940., gdje je Niepokalanow imao odmaralište) za skiciranje djela i pisanje nekih novih dijelova, uz pomoć fra Arnolda Wedrowskog i fra Pelagija Poplawskog, stenografa i daktilografa. Bilješke, koje su vremenski posljednje, diktirao je fra Arnoldu ujutro 17. II 1941., dok je oko podneva njemački Gestapo Maksimilijana definitivno uhitio i zatvorio u »Pawiaku« u Varšavi. Dne 28. svibnja bio je prebačen u koncentracijski logor u Oswiecimu.

Zanimljivo je čitati sjećanja fra Arnolda kako je o. Maksimilijan pisao članke za knjigu o Bezgrješnoj. »Činilo se kao da u tim trenucima upire pogled u daljinu. Kronicu je često desnicom pritiskivao na srce. Od vremena do vremena smo se zaustavljali da, klečeći na podu sagnute glave, izmolimo tri 'Zdravomarije' i 'Slavaocu'.

Govorio je: 'Mi pišemo samo ono što Bezgrješna želi. I zato na tu nakanu moramo moliti'.«

Tekstove za knjigu o Bezgrješnoj ne objavljujemo kako su vremenski nastajali, nego kako je o. Maksimilijan planom zacrtao.¹

¹ **Nacrt nedovršene knjige o Bezgrješnoj nalazio se na kraju prvog dijela ovog autorova sveska.**

MARIJA BEZGRJEŠNA

Tko si ti, Gospo? Tko si ti, Bezgrješna? Nisam u stanju potpuno dokučiti što to znači biti »stvorenje Božje«. Moje snage nadilazi već i to da shvatim što hoće reći »posinak Božji«.

Ali, tko si ti, Bezgrješna? Ti nisi samo stvarenje, nisi samo pokćerka, nego si Majka Božja, i nisi samo pomajka nego prava Majka Božja.

Nije samo riječ o pretpostavci i vjerojatnosti, nego o sigurnosti, o posvemašnjoj sigurnosti, o dogmi vjere.

Ali, jesi li ti još Majka Božja? Naslov majke ne podliježe promjenama, Bog će te vječno zvati: »Majko moja« ... Onaj koji je stvorio četvrtu Božju zapovijed, poštivat će te uvijek, vječno ... Tko si ti, božanska?

Sam se utjelovljeni Bog htio zvati »Sinom Čovječjim«. Ali ljudi ga nisu shvatili. Kako malo ljudi ima i danas koji ga shvaćaju i kako ga nesavršeno shvaćaju!

Pomozi mi da te hvalim, Bezgrješna Djevice!

Klanjam ti se, naš nebeski Oče, jer si u njeno čisto krilo položio svoga jedinorođenoga Sina.

Klanjam ti se, Sine Božji, jer si se udostojao ući u njeno krilo i postati njezin pravi i stvarni sin.

Klanjam ti se, Duše Sveti, jer si se udostojao u njenom Bezgrješnom krilu oblikovati tijelo Sina Božjega.

Klanjam ti se, Presveto Trojstvo, Bože jedini u svetom Trojstvu, jer si na tako božanski način oplemenio Bezgrješnu.

I neću nikad prestati da ti se poniznije klanjam, božansko Trojstvo, svaki dan čim se probudim od sna, licem do zemlje, ponavljajući tri puta: »Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Kako bijaše na početku tako i sada i vazda i u vijeke vjekova, Amen«.

Udijeli mi da te hvalim, presveta Djevice!

Pomozi mi da te hvalim po osobnom nastojanju i požrtvovnosti!

Pomozi mi da živim, radim i trpim, da se istrošim i umrem za tebe, samo za tebe!

Pomozi mi da tebi privedem cijeli svijet.

Pomozi mi da uvijek pridonosim većem slavljenju tebe, najvećem slavljenju tebe!

Pomozi mi da te slavim takvom slavom kakvu ti nikada do sada nitko nije iskazao!

Pomozi drugima da me po žaru nadmaše u slavljenju tebe, a meni da nadvisim njih, te tako u jednom plemenitom natjecanju tvoja slava raste sve dublje, sve brže, sve intenzivnije, kao

što želi onaj koji te je tako divno uzdigao iznad svih bića.

Bog je u tebi bio više proslavljen nego u svim svecima.

Bog je po tebi stvorio svijet. Bog je po tebi pozvao i mene u postojanje. Po čemu sam zaslužio ovu sreću?

Pomozi mi da te hvalim, presveta Djevice!

Videnje o. Maksimilijana Kolbea

KAKO ČITATI?

Kada se pripremaš da nešto čitaš o Bezgrješnoj, nemoj zaboraviti da u tom času stupaš u dodir sa živim bićem, koje te ljubi, koje je čisto i bez ikakve ljage.

Zatim se sjeti da riječi koje čitaš ne mogu izreći tko je ona, jer su to ljudske riječi koje poprimaju ljudske pojmove, to su riječi koje sve stvari opisuju na ljudski način. A Bezgrješna je sasvim Božje biće i zato je na neki način neusporedivo uzvišenija od svega što te okružuje. Ona će ti se sama očitovati kroz misli koje čitaš i ona će ti priopćiti misli, uvjerenja i osjećaje, što ni sam autor nikako nije bio u stanju zamisliti. Zatim, pomisli što imaš čistiju savjest, što je češće čistiš preko pokore, to će više tvoja spoznaja o njoj biti bliža istini.

Priznaj iskreno da bez njene pomoći ne možeš ništa poduzeti na planu spoznaje i njene ljubavi sa svim onim što odatle proizlazi. Priznaj da te ona treba sve više rasvjetljivati, da ona sama mora s ljubavlju privlačiti tvoje srce prema sebi. Sjeti se da plod čitanja ovisi o molitvi njoj.

I zato nemoj početi s čitanjem a da ne zaveš njezinu pomoć nekom molitvom. Nemoj

se uznemirivati ako ne čitaš mnogo, nego radije za vrijeme čitanja uzdigni svoje srce prema njoj, pogotovo kada se u tvom srcu bude drugačiji osjećaji. Kada završiš čitanje, njoj povjери klicanje sve ljepšeg ploda.

UVOD

Bezgrješna, Kraljice neba i zemlje, znam da nisam dostojan približiti se tebi, pasti na koljena pred tobom licem do zemlje, ali jer te mnogo ljubim, usudujem se tebe moliti da budeš tako dobra pa mi kažeš tko si ti. Želim te sve više upoznati, beskrajno upoznati, i ljubiti sve većim žarom bez ikakve zapreke. Osim toga, želim i drugim dušama objaviti tko si ti, da te sve veći broj duša upozna što savršenije. I da te ljubim sve žarče, tako da ti postaneš, i to što prije, kraljica svih srdaca koja kucaju i koja će uvijek kucati na zemlji.

Ima ih koji do dana današnjeg nisu upoznali tvoje ime. Drugi su opet utonuli u blato nemorala i ne odvažuju se podići pogled prema tebi. Neki opet misle da te ne trebaju za postizavanje svoga životnog cilja. No, ima ih kojima davao – koji te nije htio priznati za svoju Kraljicu i zato od anđela postao demon – ne dopušta da pred tobom prignu koljena.

Ima ih mnogo koji te ljube, koji te vole, ali kako je malo onih koji su iz ljubavi prema tebi spremni na sve, na napore, na trpljenja, čak i na žrtvu života!

Kada ćeš, Gospodo, vladati svakim pojedinim srcem?

Kada će svi stanovnici zemlje tebe priznati za Majku, a Oca nebeskoga za Oca, i tako se konačno svi osjećati kao braća?

***O. Maksimilijan Kolbe
u svojoj radnoj sobi u Niepokalanowu***

IME

»Bezgrješno začće« ne znači, kako neki misle, da presveta Djevica nije imala oca na zemlji. Ona je došla na svijet u krilu jedne obitelji, kao i sva druga djeca ovoga svijeta, i imala je pravog oca i pravu majku.

Za nju je rečeno da je »začeta«. Dakle, ona nije Bog, koji nema početka. Nije anđeo, koga je Bog izravno stvorio, niti kao praroditelji, koji svoje postojanje nisu primili po začću.

Ona je naprosto nazvana »začće«, ali to nije isto kao u Isusa koji, premda je bio začet, postoji od vječnosti, jer je Bog.

Ali: »Bezgrješno začće«. Po ovome se ona razlikuje od sve druge Adamove djece.

Tako, dakle, ime »Bezgrješno začće« s pravom pripada njoj i samo njoj.

BOŽANSKI ŽIVOT

Kada promatram jedan cvijet, jedan obični poljski cvijet, ne mogu shvatiti kako se može tako nepromišljeno sumnjati u tvorca toga cvijeta, koji mu je odredio strukturu i tako ga satakao da može donijeti plod koji on stvarno proizvodi.

Kada bismo mogli bilo gdje pronaći samo jedan sat koji je potpuno pokvaren, bilo bi dovoljno da sa svom sigurnošću utvrdimo kako postoji urar koji je sastavio taj mehanizam. Sat se pokvari, zaustavi se, zarda, propadne. Bio bi uzaludan pokušaj sijati ga, da iz njega nastanu drugi satovi. A naš cvjetić daje plod od kojeg nastaju drugi cvjetovi, pa ponovo drugi plodovi, i tako dalje, uvijek naprijed. I to se ne događa samo danas, nego kroz vjekove, kroz tisućljeća, kroz stotine tisućljeća. A sličnih cvjetova ima toliko i u tako različitim i mnogobrojnim vrstama da se ne mogu izbrojiti.

Tako stvorenja na najrazličitije načine obznanjuju slavu Stvoritelja, Oca svemira.

TROJSTVENI ŽIVOT U ČOVJEKU

Naš nebeski Otac je prvo počelo i zadnji cilj svega. Ljudski govor i um posve su neprikladni dok nastoje izreći Boga, uzimajući pojmove iz okoline koja nas okružuje. Ti pojmovi, iako su nesavršeni, ipak su istiniti.

Po božanskoj objavi znamo da Otac rađa Sina od vječnosti i zauvijek, a Duh Sveti proizlazi od Oca i Sina. Život Presvetog Trojstva u bezbroj raznih odjeka odzvanja u stvorenjima koja su izišla iz ruku Boga jedinoga i trojedinoga, kao slike i prilike njemu manje ili više slične. Opće načelo prema kojemu je svaki učinak sličan uzorku, ima svoju punu primjenu i ovdje. A radi se o još većoj primjeni, jer Bog stvara ni iz čega. I zato je svaka stvar koja postoji njegovo djelo.

Svaki čin Božje ljubavi silazi od Oca preko Sina i Duha Svetoga: stvaralački čini, to su čini koji uzdržavaju u postojanju, čini koji daju život i njegovo razmnožavanje, kako u prirodnom tako i u redu milosti. I tako Bog priopćuje ljubav svojim bezbrojnim ograničenim slikama i prilikama. Zatim, uzvratna ljubav stvorenja ne uzlazi Ocu osim po Duhu Svetome i Sinu. To se

ne događa uvijek pri punom znanju, ali se ipak stvarno događa. Sam Bog, i nitko drugi, stvaratelj je ljubavi kod stvorenja. No, ako je neko od tih stvorenja obdareno slobodom, takav se čin ne događa bez njegova pristanka.

Vrhunac stvorene ljubavi, koja se vraća Bogu, jest Bezgrješna, Biće bez ljage grijeha, sva lijepa, sva Božja. Njezina se volja ni jednog trenutka nije udaljila od volje Božje. Ona je uvijek slobodno pripadala Bogu. I u njoj se događa čudo sjedinjenja Boga sa stvorenjem. Otac kao da je njezin zaručnik, povjerava joj Sina, Sin silazi u njeno djevičansko krilo i postaje njezin Sin. A Duh Sveti na čudesan način oblikuje u njoj Isusovo tijelo i nastanjuje se u njenoj duši. Tako je neizrecivo prožima da je definicija »Zaručnica Duha Svetoga« vrlo slaba slika kojom se izražava život Duha Svetoga u njoj i po njoj. U Isusu su dvije naravi (božanska i ljudska) i jedna jedina osoba (ona božanska). A ovdje su dvije naravi i dvije osobe, Duh Sveti i Bezgrješna. Sjedinjenje božanstva s čovječtvom nadilazi svako shvaćanje.

Duh Sveti od trenutka tog sjedinjenja ne daje ni jednu milost, Otac ne daje da nadnaravni život siđe u dušu po Sinu i Duhu osim po Posrednici svih milosti, Bezgrješnoj, po njezinom pristanku i po njezinom sudjelovanju. Ona postaje gospodarica svega milosnog blaga i daje kome i kako sama hoće.

Isus, Sin Božji i čovječji, čovjek – Bog, posrednik između Boga i ljudi, plod je ljubavi Boga i

Bezgrješne. Kao što je Sin, da tako kažemo, od vječnosti posrednik između Oca i Duha, tako je Isus, utjelovljeni Sin, postao izravni posrednik između Oca i Duha, posrednik koji se na neki način smatra utjelovljenim, a Bezgrješna je zastupnica, duhovna Majka svega čovječanstva.

Samo po njoj ljubav stvorenja dolazi k Isusu, a po njemu Ocu. Stvorenja nisu uvijek svjesna svega toga, no uvijek se tako zbiva.

U stvari, duše će se uvijek obraćati izravno s punom slobodom bilo Bezgrješnoj, bilo božanskom Duhu, bilo Isusu – Riječi vječnoj, bilo nebeskom Ocu, ali što više duša shvati da su svi čini ljubavi upravljani Ocu, jer je on posljednji cilj, i da po Bezgrješnoj stječu neokaljanu čistoću, a po Isusu neizmjernu vrijednost dostojnu presvetog Očevog veličanstva, to više će se ona raspaliti ljubavlju prema Isusu i Mariji.

Duša prikazuje Bezgrješnoj vlastite čine ljubavi, ali ne kao što se daje neka stvar nekome posredniku, nego u vlasništvo, u puno i isključivo vlasništvo, jer zna da će Bezgrješna prikazati Isusu te čine kao da su njezini vlastiti, to jest prikazat će ih Isusu bez ljage, neokaljane. Isus će ih zatim prikazati Ocu.

I kao što se život u krilu Presvetog Trojstva sastoji od plime i oseke ljubavi, tako se događa između Stvoritelja i stvorenja, koje se vraća Stvoritelju od koga je proizašlo.

BEZGRJEŠNA PRIJE DOLASKA NA SVIJET

U zamisli Božjoj

U neizmjernom mnoštvu svih bića s različitim savršenstvima, Bog je od vječnosti vidio jedno u svakom pogledu savršeno biće koje je neokaljano od svake ljage grijeha i koje je odražavalo svoja božanska svojstva na tako vjeran način koji je moguć jednom stvorenom biću. Uzradovao se zbog toga i od vječnosti je odlučio to biće u određeno vrijeme pozvati ne postojanje.

Kušnja anđela

Dok je Bog stvarao anđele, želio je da oni pri punoj svijesti i voljno dokažu kako uvijek i u svemu žele vršiti njegovu volju. Očitovao im je otajstvo utjelovljenja i navijestio da će pozvati u život jedno ljudsko biće, obdareno dušom i tijelom, i da će ga uzdići na dostojanstvo Majke Božje. Zbog toga će ona postati i njihova kraljica. A oni će je također morati poštovati. Bezbrojne čete anđeoskih duhova pozdravile su

radosno onu koju je njihov Stvoritelj odlučio tako uzvišeno uzdići i iskazale ponizno štovanje svojoj gospodarici.

No neki među njima, na čelu s Luciferom – zaboravljajući da su sve ono što su bili i što su posjedovali primili od Boga i da sami po sebi nisu potpuno ništa – pobunili su se i nisu se htjeli podložiti volji Božjoj. Mislili su da su mnogo viši od jednoga ljudskog bića, koje je zaodjenuto tijelom. Takvo štovanje izgledalo je poniženje za njihovo dostojanstvo. Zanimjela ih je oholost i odbili su ispuniti volju Božju.²

Zbog toga se odmah na njih sručila vječna kazna: udaljšavanje od Boga, pakao. Posjedovali su pronicavi um, jer su bili čisti duhovi. Njihov je čin bio potpuno svjestan i voljan. U njihovom grijehu bile su očite značajke smrtnog grijeha, a to je bilo povezano s potpunim znanjem onoga što su učinili.

Eto, zašto su od anđela odmah postali demoni i to zauvijek. I od tada sjećanje na to da je ovo stvorenje postalo potvrda o dobroti anđela i sigurnost za njihovu vječnu sreću, dok je za davle postalo kamen sablazni i razlog udaljšavanja (od Boga), ispunjalo je ove paklenom mržnjom prema njoj, mržnjom sličnom onoj koju su imali prema Bogu.

² Hipoteza koju ovdje iznosi o. Maksimilijan ne pronalazi mnogo potvrda u spisima starih ni novih teologa, ali je prihvaćaju pučki asketski pisci.

Obećanje raja

Davao je opazio u zemaljskom raju jedno biće slično onoj, koja je razlog njegovog bijesa. Ne može dosegnuti Boga, ne može dosegnuti nju, pa iskaljuje svoju mržnju prema njezinoj budućoj majci, prema praroditeljki čovječanstva. I uspijeva je nagovoriti da se usprotivi volji Božjoj i da ne traži savršenost u podvrgavanju Božjim namjerama, nego u prihvaćanju vlastitog razmišljanja. Pobijedio ju je po oholosti.

Ljudsko biće povećava svoja saznanja preko osjetila i zato je daleko od jasnog znanja, koje posjeduje čisto duhovno biće. I stoga je čovjekov grijeh mnogo manje težak. Eto zašto Božje milosrđe (praroditeljima) obećava Otkupitelja, dok đavlu Bog proriče »da neće izmijeniti božanske planove pobjede, koju je postigao nad majkom unaprijed objavljenog bića.« Dapače, proriče »da će mu ona zgaziti glavu« iako će »vrebati na njezinu petu«, kako biva do dana današnjega (usp. Post 3, 15).

U Starom zavjetu

Izaija tu ženu gleda kroz stoljeća u proćkim nadahnućima i govori: »Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel« (Iz 7, 14).

**»Koji me stвори, odredi mjesto za šator moj«
(Sir 24, 8).**

**»Tko je ona koja dolazi kao što zora sviće,
lijepa kao Mjesec, sjajna kao Sunce, strašna
kao vojska pod zastavama?« (Pj 6, 10).**

**»Sva si lijepa, prijateljice moja, i nema mane
na tebi« (Pj 4, 7). »Što je ljiljan među trnjem, to
je prijateljica moja među djevojkama« (Pj 2, 2).**

**»Ništa nečisto ne pada na nju, jer je sjaj sve-
tosti, ogledalo bez ljage Božjeg veličanstva i
slika njegove dobrote; ljepša od Sunca i od sveg
zviježđa, uspoređena sa svjetlošću ona je nad-
mašuje« (usp. Mudr 7, 25-26, 29).**

ZA VRIJEME ZEMALJSKOG ŽIVOTA

Došao je i čas njenog dolaska na svijet. Rođena je u skrovitosti i šutnji u jednoj siromašnoj kućici palestinskog sela. O njoj ne govore mnogo ni svete knjige. U njima je vidimo za vrijeme navještenja, kada je postala Majkom Božjom. Slijedimo njezin put u Betlehem, gdje se divimo rođenju njenog Sina, Boga i čovjeka, u siromašnoj pećini. Zatim: bijeg u Egipat pun tjeskobe. Tvrdi život u tuđoj zemlji i na koncu povratak u Palestinu. Brižljivo pronalaženje malog Isusa koji se izgubio u hramu. Kasnije je vidimo u Kani galilejskoj, gdje pospješuje i postiže pravo čudo u korist dvoje mladih zaručnika. Isus počinje propovijedati, a ona ostaje u svojoj kući i misli o njegovoj sudbini. Uhićenje, muka i put prema Kalvariji, Marija se nanovo javlja i prati Isusa do mjesta skončanja. Uz njega je i u času smrti i pritišće na grudi njegovo hladno tijelo skinuto s križa. Još je vidimo u času kada Duh Sveti silazi nad apostole. Ona ostaje među njima kao dobra Majka i poučava te buduće apostole. Prošla su još duga desetljeća, a da o tome nema pisanog dokumenta. I tako do odlaska u raj, nakon mnogo godi-

na provedenih uz Ivana, Isusovog učenika i miljenika.

Sveta nam predaja o njoj govori mnogo više. Drugi su o njoj ispričavijedali mnoge stvari. A mnoge pojedinosti možemo također izvesti i iz privatnih objava.

U svakom slučaju, ispitajmo pažljivo neke trenutke iz njenog života: Lk 1, 26-56; Mt 2, 1-12; Lk 2, 22-40; 42-51; Iv 2, 1-11; Lk 11, 27-28; Mt 12, 48-50; Iv 19, 25-27; Dj 1, 12-14; 2, 1-4; Otk 11, 19; 12, 1.

KROZ STOLJEĆA

Bezgrješna je napustila zemlju, no njezin život je sve više prožimao duše i širio se. Kada bi se mogli oglasiti svi ljudi, koji su završili zemaljsko hodočašće ili koji sada žive na ovome svijetu, mogao bi se objaviti golemi broj velikih svezaka, koji bi svjedočili zauzetost Bezgrješne, nježne majke duša otkupljenih presvetom krvlju njezina božanskog Sina. No, i ovi svesci mogli bi sadržavati samo ono što bi ti ljudi mogli izreći kao posebnu milost Bezgrješne.

A u stvari, svaka milost dolazi duši iz ruke Posrednice svih milosti i nema trenutka u kojem svakoj duši ne teku uvijek nove milosti: rasvjetljavanja pameti, jačanja volje, poticanja na dobro; redovite i izvanredne milosti, milosti koje se izravno odnose na vremeniti život i posvećenje duše. Samo na Božjem sudu i u raju doznat ćemo za brigu koju je imala ova nježna nebeska Majka prema svakome od nas sve od našeg rođenja; za brigu koju je imala prema svakoj duši, prema svojoj kćerki, da je oblikuje prema uzoru na Isusa, svoga jedinorođenog Sina, pralika svetosti, Čovjeka-Boga. Sjetimo se samo nekih vrlo poznatih događaja iz naših vremena.

Katekizam kaže da je Majka Božja bila izuzeta od ljage istočnog grijeha već od prvog časa svog postojanja. To je bilo općenito poznato svim vjernicima od početka Crkve. To je bilo prisutno po shvaćanju da je presveta Majka bila najčistija, čistija od anđela, bez ikakvog grijeha, itd.

Ipak, Bog je dopustio, želeći još više počastiti svoju Bezgrješnu Majku, da neki srednjovjekovni teolozi ne uspiju ni uz dublje proučavanje tekstova Sv. pisma pomiriti istinu izuzeća (Marije) od istočnog grijeha s nadahnutom tvrdnjom svih tekstova: »Svi su sagriješili« (Rim 5, 12) u Adamu, i zato su tu istinu iznosili netočno.

Započele su teorije, mišljenja i rasprave. Među drugima, i franjevačka se škola borila i širila mišljenje prema kojemu je presveta Djevica potpuno izuzeta od istočnog grijeha, od prvog časa svojeg postojanja i nikada nije bila pod vlašću đavla. To mišljenje zove se također »franjevačka teza«.

Ova je teza pridobivala sve više pristaša. Tridentinski koncil je jasno istakao namjeru da ne uključi presvetu Djevicu u dekret o univerzalnosti istočnog grijeha.

Napokon, došao je čas kada je nakon toliko stoljeća sveta Crkva smatrala prikladnim službeno se izjasniti o ovom pitanju, u želji da se ojača štovanje presvete Djevice i na veću korist vjernika. Papa Pio IX. u jednoj enciklici

(bula »Ineffabilis Deus«) proglasio je istinom vjere:

»U čast svetoga nedjeljivog Trojstva, na slavu i ures Majke Djevice, na uzvišenje katoličke vjere i na porast kršćanske vjere, vlašću Gospodina našega Isusa Krista, blaženih apostola Petra i Pavla i našom, proglašavamo, objavljujemo i definiramo da je nauk koji uči da je preblazena Djevica Marija u času svog začeća, po jedinstvenoj milosti i povlastici svemogućeg Boga i zbog zasluga Isusa Krista, Spasitelja ljudskog roda, bila očuvana od svake ljage istočnoga grijeha, da je taj nauk objavljen od Boga i zato to trebaju vjerovati čvrsto i stalno svi vjernici. Stoga, ako bi se neki – neka to Bog spriječi! – usudili misliti drugačije od ovoga što smo mi definirali, neka znaju da su prekinuli s vjerom, da su osuđeni samim svojim sudom i da su se odijelili od jedinstva Crkve...« (Pio IX P. M. Acta, I, 597).

U ovom istom vremenskom razdoblju u svijetu je jako odjeknula objava čudotvorne medaljice, obraćenje Židova Ratisbonnea i ukazanje Bezgrješne u Lurdu.

ČUDOTVORNA MEDALJICA

U cijelom je svijetu poznata medaljica Bezgrješnog začeća kao »čudotvorna medaljica«. ³(...)

Tek u lipnju 1938. pojavile su se prve medaljice. Prvo izvanredno obraćenje koje je postignuto po medaljici bilo je obraćenje apostata Pradta. Nadbiskup mons. Quelen, koji je odobrio izradbu medaljica, bio je tome izravni svjedok.

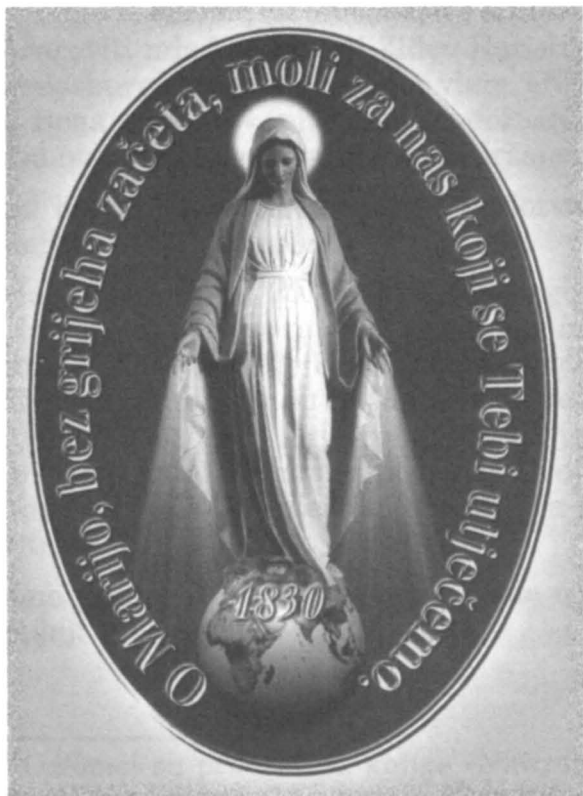
Slijedila su druga bezbrojna obraćenja, tako da se medaljici dodao atribut »čudotvorna«. Već prvih mjeseci proširili su se po svijetu milijuni uzoraka medaljice, tako da izradba nije pravovremeno zadovoljavala narudžbe.

No, i meni se 1920. godine dogodio jedan prilično čudesan slučaj.

U bolnici u Zakopanama, gdje sam boravio neko vrijeme kao bolesnik i kapelan, neka je

³ Ovdje je fra Pelagije Poplawski, Kolbeov steno-
graf, trebao prepisati odlomak iz knjige Edmon-
da Crapeza »Službenica Božja Katarina Laboure«,
prevedene s francuskog u Varšavi 1913.

žena bila pri koncu života. Već se pripravljala na smrt i govorila je o suprugu s velikom žalosti. Nije se više nadala njegovom obraćenju. A on je upravo stigao u bolnicu. Pokušao sam ga nagovoriti na čitanje prikladnog štiva, razgovarati s njime o vjerskim temama, ali je na sve

Čudotvorna medaljica

odgovarao: »Trebam jasnije dokaze.« Uopće nije nastojao oko čitanja ozbiljnijih knjiga. Kada me je pri odlasku došao pozdraviti, pokušao sam još jedanput. Pružio sam mu čudotvornu medaljicu. Prihvatio ju je. Nakon što sam mu predložio da se ispovjedi: »Nisam pripravan, ne, apsolutno ne!«, bio je njegov odgovor; ali ... ipak je kleknuo i ispovjedio se plaćući.

OBRAĆENJE RATISBONNEA U RIMU

Daroviti mladić i bogati Židov Ratisbonne iz Strassburga bio je odgojen bez vjere. »Nisam ni u Boga vjerovao«, piše sam o sebi. »Nikad nisam otvorio knjigu s vjerskim sadržajem«. ⁴

Od baruna Bussieresa prima čudotvornu medaljicu i tome se opire.

Malo nakon toga, 20. siječnja 1842., gospodin Bussieres ušao je zajedno s njim u rimsku crkvu sv. Andrije delle Fratte, da u sakristiji riješi neke stvari koje su se odnosile na pogreb pokojnoga gospodina Laferronaysa. Već je bio pripravljen katafalk u sredini crkve. Ovdje se Alfonzu ukazala Bezgrješna i obratila ga u jedan tren.

Sam gospodin Bussieres pripovijeda ovako događaj:

⁴ Odlomci su preuzeti iz knjige »Nawrocenie Maryi Alfonsa Ratisbonne«, koju je s francuskog na poljski preveo Ignacije Wroblewski i objavio 1922. u Sandomierzu.

»Kad sam se vratio u crkvu, nisam odmah primijetio Ratisbonnea, a onda, opazio sam ga kako kleči pred kapelom sv. Mihaela Arhangelova. Približio sam mu se, dotakao ga tri ili četiri puta, i tek onda je postao svjestan moje prisutnosti. Konačno se okrenuo prema meni, lice mu je bilo obliveno suzama, spustio je ruke i rekao s izrazom koji je nemoguće opisati: 'Oh, koliko je za mene molila ona osoba!'

Ostao sam začuđen. Osjećao sam da se nalazim pred čudom. Podižem Ratisbonnea i pratim ga, da ne kažem vučem, iz crkve. Molim ga da mi ispriča ono što mu se dogodilo, da mi kaže kamo želi da pođemo. 'Vodite me kamo hoćete' – uzviknuo je – 'poslije onoga što sam vidio, učinit ću što vi želite'.

Želim da mi to protumači. No, ne može. Njegovo je ganuće vrlo jako. S grudi uzima čudotvornu medaljicu, obasiplje je poljupcima i natapa suzama. Pratim ga kući i unatoč mojim nastojanjima, ne mogu ništa od njega izvući, osim poklika koji su pomiješani s jecajima. 'Ah, kako sam zadovoljan! Kako je Bog dobar! Koja punina milosti i dobrote! Kako su dostojni sažaljenja oni koji ga ne poznaju...'

Odmah sam ga otpratio u crkvu »Il Gesù« k ocu Villefortu, koji mu je preporučio da se ispovjedi. Tada Ratisbonne izvadi medaljicu, poljubi je, pokaže je nama i uzvikne: 'Vidio sam je, vidio sam je!' Njegovo uzbuđenje raste još više. No malo nakon toga uspijeva mirnije go-

voriti. Evo njegovih točnih riječi: 'Bio sam kratko vrijeme u crkvi i osjetio neizrecivo uzbuđenje. Podigoh oči. Cijelo je zdanje nestalo ispred mojih očiju. Samo je jedna kapela, da tako kažem, ispunjala cijeli svijet. Usred tog svjetla, koje je sve obasjavalo, ukazala se presveta Djevica, kako stoji na oltaru, velika, sjajna, puna veličanstva i ljubaznosti, kao što je na mojoj medaljici. Jedna me je neodoljiva snaga vukla prema njoj. Presveta je Djevica dala znak rukom da kleknem. Čini mi se da je rekla: Dobro! I ništa mi nije govorila, a ja sam sve razumio.'

Ratisbonne je svoje kratko pripovijedanje više puta prekidao, želeći stišati uzbuđenje koje je njime ovladalo. Slušali smo ga radosno i zahvalno. Istovremeno, divili smo se širini i dubini Božjih putova i beskrajnom bogatstvu njegovog milosrđa. Posebno nas je pogodila Ratisbonneova misao zbog svoje čudesne dubine: 'Ona mi nije ništa rekla, no ja sam sve razumio.' I zaista od ovog trenutka dovoljno je slušati Ratisbonnea: katolička vjera izvire iz njegovog srca kao dragocjeni miris iz zatvorene posude koja ga ne može zadržati za sebe. Govori o stvarnoj prisutnosti kao čovjek koji u nju vjeruje svim snagama svoje duše (no, reći ovo, malo je), kao čovjek koji o tome ima iskustvo.

Nakon što smo ostavili oca Villeforta, pošli smo dati slavu Bogu, posebno u bazilici Svete Djevice Marije, a zatim u Sv. Petru.

Nemoguće je opisati zanos ekstaze kod Ratisbonnea, dok se nalazio u ovim crkvama. 'Ah!' – govorio mi je stišćući mi ruke – 'sada razumijem ljubav katolika prema svojim crkvama i pobožnost koja traži da ih urešuju i uljepšavaju! ... Kako je lijepo biti ovdje! Ne bih želio nikada izići odavde! ... Ovo više nije zemlja, ovo je kao raj!'

Pred oltarom Presvetog Sakramenta pobijedila ga je stvarna Božja prisutnost do te mjere da je smalaksao i odmah se odatle udaljio. Izgledalo mu je strašno ostati u Božjoj prisutnosti s ljagom istočnog grijeha. I sklonio se u kapelu presvete Djevice.

Govorio mi je: 'Ovdje se ne moram bojati, osjećam da me štiti beskrajno milosrde.' Molio je s najvećim žarom na grobu svetih apostola. Povijest obraćenja sv. Pavla, koju sam mu ispričavao, bila je uzrok još obilnijih suza.

Pitao sam ga za nove pojedinosti o viđenju koje je imao. Nije mogao objasniti kako je prešao s desne strane crkve u kapelu smještenu s lijeve strane, iako je bio odijeljen katafalkom. Odjedanput se našao ponizno klečeći pred kapelom. Na početku je vidio nebesku kraljicu u punom sjaju Bezgrješne ljepote, ali oči nisu bile u stanju podnositi taj božanski sjaj. Pokušao je još tri puta svrnuti pogled prema Majci milosrda i sva tri puta njegovi su pokušaji bili uzaludni, jer ga je nešto priječilo da podigne

oči više od blagoslovljenih ruku, iz kojih su izlazili potoci milosti u obliku zraka svjetla.

‘Oh, Bože moj!’, uzviknuo je. ‘Ja koji sam još prije pola tjedna psovao, ja sam osjećao strašnu mržnju prema katoličkoj vjeri!... Svi me poznaju i znaju dobro da sam, govoreći ljudski, imao sve razloge da ostanem u židovskoj vjeri. Moja je obitelj židovska, moja zaručnica je Židovka, moj je stric po majci – Židov!«

No, čujmo izjavu samog obraćenika, koja se nalazi u pismu upućenom župniku crkve Presvete Djevice Marije od pobjede u Parizu. Evo nekoliko odlomaka iz tog pisma:

»Moj brat Teodor, u koga sam polagao veliku nadu, postao je kršćanin, a onda – usprkos (mojim) upornim molbama i tuzi koju je (u meni) prouzročio – otišao je dalje. Postao je svećenik i vrši svoju svećeničku službu u istom gradu i pred očima moje neutješene obitelji. Ozlovoljili su me ovi čini moga mlađeg brata i stvorili su u meni osjećaje prezira prema njegovom odijelu i staležu. Odgojen među kršćanskim mladićima, koji su bili indiferentni kao i ja, nisam imao prema kršćanstvu ni simpatije ni antipatije. No, obraćenje mog brata, što sam smatrao neprotumačivom ludošću, dovelo me da povjerujem u fanatizam katolika i osjećao sam prema njima odvratnost...

Završio sam studij prava u Parizu, diplomirao i obukao togu odvjetnika. Kasnije me je

stric po majci pozvao u Strasburg. On je činio sve da ostanem uz njega. Nisam bio u stanju izreći njegovu velikodušnost. Poklonio mi je konja, kola, putovanja, na tisuće znakova darežljivosti. Nije odbijao zadovoljiti svaki moj hir...

Stric mi je jedino spočitavao moja česta putovanja u Pariz. »Ti previše voliš Elizejske poljane« govorio mi je ljubazno. Imao je pravo. Ja sam volio samo užitke. Kod posla sam gubio strpljivost. Atmosfera ureda me gušila. Iako me je neka vrsta urođenog stila držala daleko od užitaka, zlih i vulgarnih društava, sanjao sam samo o zabavama i o užicima, i tome sam se posvećivao sa strašću i pomamom...

Bio sam Židov po imenu, jer nisam vjerovao u Boga. Nikada nisam otvorio ni jednu knjigu vjerskog sadržaja. Dapače, u kući svoga strica, kao i kad sam živio zajedno sa svojom braćom i sestrama, nisam se nikada držao nikakvih židovskih propisa.

Moje srce je bilo prazno i nisam bio sretan usred svega tog obilja. Nešto mi je nedostajalo. No, to što mi je nedostajalo već mi je bilo dano: tako bar mislim.

(U stvari), imao sam nećakinju, kćerku svoga najstarijeg brata, koja je bila određena za mene sve od vremena kad smo bili djeca. Rasla je sa svom dražešću pred mojim očima i ja sam u njoj gledao svu svoju budućnost i sreću...

Moram ovdje istaknuti jednu promjenu, koja se dogodila u vrijeme mojih zaruka, a tiče se religioznih stvari. Kao što sam rekao, nisam vjerovao ni u što. U svem ovom ništavilu, u ovom nijekanju vjere, bio sam u potpunoj slozi sa svojim katoličkim i protestantskim prijateljima. No, pojava moje zaručnice izazvala je u meni pravi osjećaj ljudskog dostojanstva. Počeo sam vjerovati u besmrtnost duše. Još više, počeo sam instinktivno moliti Boga, zahvaljivati mu za sreću. No, nisam bio sretan... Nisam znao srediti svoje osjećaje. Gledao sam na zaručnicu kao na svoga dobrog anđela. Često sam s njom razgovarao. Misao na nju uzdizala je moje srce prema Bogu, kojeg nisam poznao, kojeg nikad nisam zaklinjao.

Smatrali smo prikladnim odložiti vjenčanje zbog prevelike mladosti moje zaručnice: imala je šesnaest godina. Morao sam, stoga, poduzeti jedno lijepo putovanje u očekivanju časa našeg vjenčanja.

Odlučio sam poći u Napulj, provesti zimu na Malti, da ojačam svoje slabo zdravlje, i vratiti se preko istoka. Imao sam sa sobom preporučena pisma i za Carigrad. Pošao sam na put koncem studenog 1841. godine. Trebao sam se vratiti početkom iduće godine.

U Napulju sam boravio mjesec dana, da sve vidim i zabilježim. Posebno sam pisao protiv vjere i protiv svećenika, koji su mi bez daljnega u ovim sretnim mjestima izgledali posve

suvišni. Oh, koliko je bilo psovki u mom dnevniku!...«

On (Ratisbonne) protivno planovima našao se ipak u Rimu, gdje se susreo s barunom Bussieresom, koji je s protestantizma prešao na katolicizam. Ratisbonneova mržnja prema katolicizmu porasla je još više kada je posjetio geto rimskih Židova. Ovako opisuje svoje dojmove kada je doznao da se dva Židova pripremaju primiti krštenje:

»Nisam u stanju izreći gnjev koji me zahvatio kada sam to čuo. I kada me moj vodič upitao želim li prisustvovati obredu: 'Ja' – uzviknuo sam – 'ja? Da prisustvujem toj podlosti? Ne, ne. Ne bih se mogao suzdržati a da ne nasrnem na one koji će se krstiti, a i na kršćane. Moram reći, bez uveličavanja, da nikad nisam bio toliko pun otrova protiv kršćanstva kao za vrijeme posjeta getu. Nisam se mogao suzdržati od ruganja i psovki. Prihvatio sam od baruna Bussieresa čudotvornu medaljicu s očitim protivljenjem'.«

Ipak, malo kasnije, u četvrtak 20. siječnja, Bezgrješna se sažalila nad njim. On sam nastavlja u pismu:

»Ušao sam u kavanu na Španjolskom trgu da pregledam novine. Tamo sam bio kratko vrijeme, kada dođe gospodin Edmund Humann, sin ministra financija, i sjede do mene. Zadržali smo se u razgovoru pričajući o Parizu, o umjetnosti, o politici. Malo zatim došao je

drugi prijatelj, protestant, gospodin Alfred de Lotzbecki, s kojim sam razgovarao još beskorisnije. Čavrljali smo o lovu, razonodi, karnevalskim zabavama, o sjajnoj večeri koju je priredio princ Torlonia. Nismo mogli ostaviti po strani ni svečanost mog vjenčanja. Pozvao sam gospodina Lotzbeckog, koji mi je obećao da će bez daljnjeg doći. Da mi se u tom času (bilo je podne) približio treći sugovornik i da mi je rekao: 'Alfonze, za četvrt sata ti ćeš se klanjati Isusu Kristu kao svome Bogu, svome Spasitelju, ponizit ćeš se u jednoj siromašnoj crkvi i udarat ćeš se u prsa pred jednim svećenikom u samostanu isusovaca, gdje ćeš provesti karneval pripremajući se na krštenje, spreman da se žrtvuješ za katoličku vjeru, odreći ćeš se svijeta, oholosti, svojih užitaka, bogatstva, svojih nadanja, svoje budućnosti, i ako bude potrebno odreći ćeš se svoje zaručnice, obiteljske ljubavi, poštovanja svojih prijatelja, židovskih veza ... i nećeš željeti ništa drugo nego slijediti Krista i nositi njegov križ sve do smrti' – kažem, ako bi mi neki prorok prerekao nešto takvo, mislio bih da samo jedna osoba može biti luđa od njega, a to je ona, koja bi bila kadra vjerovati u mogućnosti takve ludosti! A ipak, ta ludost danas je moja mudrost i sreća.

Kad sam izašao iz kavane, namjerio sam se na kočiju gospodina Teodora Bussieresa. On me zamolio da ostanem nekoliko minuta pred crkvom sv. Andrije delle Fratte, koja se nalazi baš u tom dijelu, dok ne obavi neki posao. Predložio

mi je da čekam u kočiji. Radije sam sišao da malo pogledam crkvu. Vršile su se pripreme za mrtvački pogrebni odar. Zanimao sam se za ime pokojnika za koga su bile određene ove posljednje počasti. Gospodin Bussieres mi je odgovorio: 'Riječ je o jednom mom prijatelju, grofu Laferronnaysu'. Nikada ga nisam vidio i nisam ništa osjetio osim male žalosti koja se pojavljuje kod vijesti o nagloj smrti. Gospodin Bussieres me je ostavio, jer je morao poći pripremiti mjesto za obitelj pokojnika. 'Molim Vas, nemojte izgubiti strpljivost' – reče mi dok je ulazio u samostan – 'u pitanju su dvije minute.'

Crkva sv. Andrije malena je, siromašna i napuštena ... Učinilo mi se da sam sam ... Ni jedno umjetničko djelo nije izazvalo moju pažnju. Mehanički sam upravio svoj pogled naokolo, a da se nisam zaustavio ni na jednoj stvari. Sjećam se da se neki crni pas vrtio ispred mene i skakutao amo-tamo ... Malo kasnije pas je nestao. Cijela crkva je iščezla, više ništa nisam vidio, ili bolje – o Bože moj! – vidio sam samo jednu stvar!!!

Kako o njoj govoriti? Oh, ne! Ljudska riječ ne smije ni pokušati izraziti ono što je nemoguće izreći! Bilo koji opis, ne znam koliko bio čudesan, bio bi samo profanacija neizrecive istine.

Tu sam bio ponižen, obliven suzama, srce se kidalo, dok me gospodin Bussieres nije vratio u stvarnost.

Nisam bio kadar odgovarati na njegova stalna pitanja. Na koncu sam zgrabio medaljicu, koju sam držao na prsima, poljubio srčano lik presvete Djevice, koja je prosipala zrake. Ah, bila je to upravo ona!

Nisam znao gdje sam se nalazio, nisam znao je li u meni Alfonz ili netko drugi. Opazio sam da sam se potpuno izmijenio, unutra sam osjećao nekoga drugog. Htio sam se vratiti sam u sebe, ali to nisam uspijevao učiniti... Velika je radost eksplodirala u svijetu moje duše. Nisam mogao govoriti, nisam želio ništa otkriti. Osjećao sam u sebi nešto veliko i sveto, što me nukalo da zatražim svećenika. Odveli su me k njemu i nakon što mi je kategorički zapovjedio, počeo sam pričati, koliko mi je bilo moguće, na koljenima i sa srcem koje se treslo.

Moje prve riječi bile su izrazi zahvalnosti prema gospodinu Laferronnaysu i prema bratovštini presvete Djevice Marije od Pobjede. Znao sam sa sigurnošću da je gospodin Laferronnays molio za mene⁶, ali nisam bio u stanju reći kako sam to doznao i kako sam stekao vjeru i poznavanje (vjerskih istina). Sve što mogu reći jest da je u tom trenutku pao s mojih očiju veo koji me je prekrivao. Ne samo jedan, nego

⁶ U jednoj opasci citiranog djela rečeno je da je grof Laferronnays umro iznenada uvečer 17. siječnja 1842. Prethodnog dana Teodor Bussieres preporučio mu je u molitve Ratisbonneovo obraćenje.

mnogi koji su me obavijali, nestajali su jedan za drugim, kao snijeg, kao blato i led pod žarkim suncem.

Izišao sam iz groba, iz tamnog ponora i oživio sam, potpuno oživio ... No, plakao sam! Na dnu ponora vidio sam krajnju bijedu iz koje me izvuklo beskrajno milosrđe. Hvatala me je jeza zbog svih mojih opakosti. Divio sam se, bio sam potresen i sav zahvaćen ushitom i zahvalnošću. Mislio sam na svog brata s neizrecivom radošću. Ali, sa suzama radosnicama miješale su se i suze sažaljenja. Na žalost, mnoge osobe silaze mirno i bez zabrinutosti u ovaj ponor očiju punih oholosti ... silaze, živi progutani, u strašnu tamu ... i moja obitelj, moja zaručnica, moje siromašne sestre. Kakav nemir koji razdire! Mislio sam na vas, na vas koje volim, za vas sam prikazao svoje prve molitve... Zar ne želite podići oči prema Spasitelju svijeta, čija je krv oprala istočni grijeh?

Kako je odvratno obilježje ove gnusobe! Kakvu korjenitu promjenu ona prouzrokuje u stvorenju koje je učinjeno na sliku i priliku Božju!

Pitaju me kako sam upoznao ove istine, jer je sigurno da nikada nisam otvorio knjigu vjerskog sadržaja, nikada nisam pročitao ni jednu stranicu Biblije. A dogma istočnog grijeha, koju zaboravljaju ili nijeću Židovi našeg vremena, nije nikada obuzimala moj um, ni za jedan tren. Sumnjam da sam znao kako se to zove. Kako

sam je dakle upoznao? To ne bih znao reći. Sve što znam jest da ulazeći u crkvu ništa nisam znao, a kad sam izlazio, vidio sam jasno. Drugačije ne znam protumačiti tu promjenu, nego da se usporedim s osobom koja se naglo budi iz dubokog sna; ili da se poslužim s analogijom slijepca od rođenja, koji neočekivano ugleda svjetlost dana: on vidi, ali nije kadar reći što je svjetlo koje ga osvjetljuje i koje mu omogućuje da vidi ljepotu stvari.

Ako se ne može protumačiti naravno svjetlo, kako se može protumačiti ono svjetlo koje je na koncu sama istina? Istina je kada kažem da nisam poznavao Sveto pismo, ipak gledanjem sam shvaćao značenje i duh dogmi.

Ove sam stvari osjećao mnogo jače nego da sam ih vidio, i kušao sam neiskazane učinke koje su one u meni prouzrokovale. Sve se ovo događalo u mojoj nutрини. I ovi dojmovi, koji su tisuću puta brži od misli i tisuću puta dublji od razmišljanja, ne samo da su doticali moju dušu nego su na neki način mijenjali pravac kretanja i usmjeravali su je prema jednom drugom pravcu, prema jednom drugom cilju, prema jednom drugom životu.

Svijet za mene sada više ništa nije značio. Više nije bilo predrasuda protiv kršćanstva. Ni traga više nije bilo predrasudama stečenim od djetinjstva. Tako je ljubav prema mom Bogu preuzela mjesto svakoj drugoj ljubavi. Čak da mi se i moja zaručnica pokazivala pod drugim

vidom, ljubio bih je kao što se ljubi stvar koju Bog drži u svojim rukama; kao dragocjeni dar, koji mi nalaže da još više ljubim darovatelja...

Osjećao sam se spremnim na sve i žarko sam želio krštenje. Htjeli su ga odgoditi. 'Ali' – uzviknuh – 'oni Židovi koji su slušali propovijedanje apostola, bili su odmah kršteni, a vi želite odložiti moje krštenje? Napokon, zar možda nisam slušao kraljicu apostola?' Moje uzbuđenje, moje žarke želje, moje molitve dirnule su one samilosne ljude, koji su me primili u svoju sredinu i koji su mi obećali krštenje, izvor trajnog blagoslova.

Nisam mogao izdržati nestrpljivost u očekivanju dana koji je bio određen za ostvarenje onog obećanja. Uvidio sam da sam vrlo odvratan pred Bogom, a ipak kolika dobrota, koliko se milosrđe očitovalo za vrijeme ovih dana priprave!...

Zahvaljivanje će odsada bit moj zakon i moj život. Ne mogu ga izreći riječima, ali učinit ću, koliko mogu, da ga očitujem djelima.«

DOGAĐAJI U LURDU

Predgovor (postanak moje knjige)*

U doba ukazanja u Lurdu bio sam službenik u administraciji posrednih dažbina. Ostao sam potpuno ravnodušan na prve vijesti koje su dolazile iz Masabjejske spilje. Smatrao sam ih običnim pričama, koje su nedostojne moje pažnje. Zato je u narodu uzbuđenje raslo iz dana u dan, takoreći iz sata u sat. Stanovnici Lurda, posebno žene, skupljali su se u masama kod Masabjejske pećine i pričali svoja zapažanja sa zanosnim oduševljenjem. Prostodušna vjera i zanos ovih dobrih ljudi izazivali su u meni osjećaj sažaljenja, zabavljali su me i ismijavao sam ih. I tako sve do sedmog ukazanja nisam u tom pravcu poduzeo nikakvo ispitivanje ni istraživanje.

Tog dana – to je sjećanje koje se ne zaboravlja – Bezgrješna Djevica privukla me je k sebi

* Ovaj tekst preveo je o. Maksimilijan s francuskog iz djela J. B. Estradea »Les apparitions de Lourdes; Souvenirs intimes d' un témoin«, Lourdes 1934.

na neprotumačiv način. U tome danas prepoznajem njenu neizrecivu nježnost. Uzela me je za ruku, i kao brižna majka koja pravom cestom upućuje zalutalog sina, dovela me je k pećini. Tu sam vidio Bernardicu u sjaju nadnaravnih radosti, utonulu u ekstazu! ...

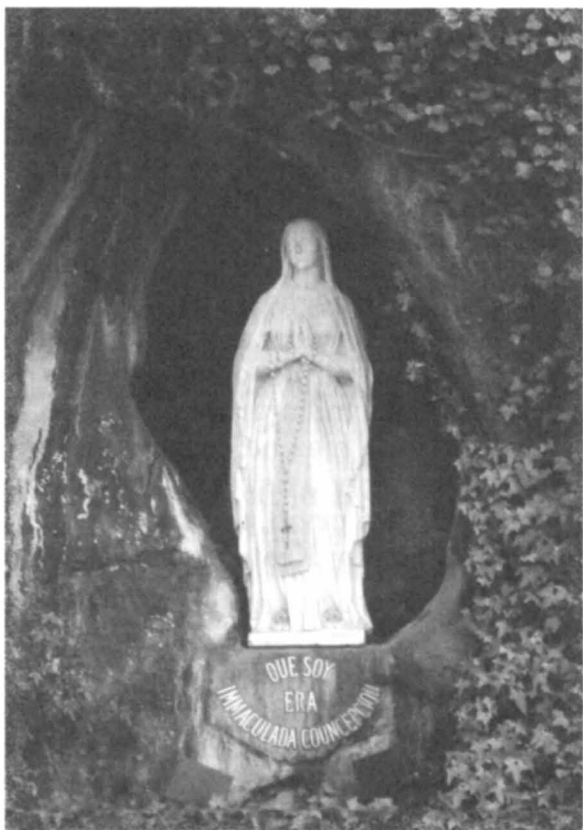
Bio je to nebeski prizor, koji je nemoguće opisati i ispriповјediti...

Pobijeden i zablješten stvarnošću prignuo sam koljena i približio se tajanstvenoj nebeskoj Gospodi. Osjećao sam njenu prisutnost. To je bio prvi dar moje vjere.

Sve su moje predrasude iščezle u jednom trenutku. Ne samo da sada više nisam sumnjao, nego me je u isto vrijeme neka skrivena sila neodoljivo privlačila pećini. Kada sam došao toj blagoslovljenoj hridini, pomiješao sam se s narodom i zajedno s njim očitovao svoje divljenje i vjeru. Kada su mi dužnosti moga zvanja nalagale da otidem iz Lurda, a to se događalo od vremena do vremena, tada bi me moja sestra – moja draga sestra, koja je živjela zajedno sa mnom u kući i koja je promatrala i prosuđivala događaje u Masabjejskoj pećini s potpuno vjerskog stajališta – navečer poslije mog dolaska u Lurd pomno izvijestila o onom što je vidjela i čula tijekom dana. I tako smo zajedno sabirali sva svoja opažanja.

Da nam ne bi promakla ni jedna pojedinost, bilježio sam događaje vremenskim slijedom,

tako da smo na koncu petnaestog ukazanja Bezgrješne već imali mnogo bilješki, istini za volju međusobno nepovezanih, ali autentičnih i sigurnih bilješki, kojima smo pridavali veliku važnost.

Lurdska spilja

Ipak, sve to nije zahvaćalo cjelokupnost čudesnih masabjejskih događaja, iako smo bili u njih osobno osvjedočeni. Osim izvješća koje je mala vidjelica dala, a doznao sam za njih u uredu policijskog komesara (o čemu će kasnije biti govora), nisam znao skoro ništa o prvih šest ukazanja. A budući da su moje bilješke bile nepotpune, nastojao sam ih što prije nadopuniti. Tu sam se susreo i s ponekom poteškoćom. No, ubrzo je jedna neočekivana okolnost uklonila moje brige i izvrsno mi poslužila da dovršim svoj plan. To jest: poslije ekstaza Bernardica je često dolazila mojoj sestri. Ona je bila mala kućna prijateljica. I zbog toga sam imao vremena da je pitam o događajima u Massabielleju. Pitali smo Bernardicu za jasnija i detaljnija tumačenja. A ova draga djevojčica odgovarala je na sve s naravnom prostodušnošću i jasnoćom, što su bile njezine osobne značajke. I tako sam skupio, među tisućama drugih stvari, dirljive pojedinosti prvih ukazanja, koja su se dogodila po nebeskoj Kraljici.

Prvo ukazanje **(četvrtak, 11. veljače 1858.)**

Prvo ukazanje, o kojem sam već govorio, bilo je pokladnog četvrtka, 11. veljače 1858. oko 12:30 sati. No, ovdje se zaustavljam da čujem pričanje vidjelice. To sam čuo deset, a možda i

stotinu puta iz usta male ekstatičarke. Mislim da ću to moći izraziti prostodušnom jednostavnošću. Nastojat ću prevesti skoro riječ po riječ s pirinejskog dijalekta, jedinog jezika koji je Bernardica poznavala.

»Na pokladni četvrtak vrijeme je bilo hladno i tamno. Vrijeme ručka. Majka nam je rekla da u kući nema drva i da je zbog toga u brizi. Da razveselimo mamu, moja sestra Tonijeta i ja ponudile smo se da idemo skupiti suhih drva uz obalu rijeke. Mama nam je odgovorila da ne idemo, jer da vrijeme nije previše pogodno i mogle bismo se izložiti opasnosti da padnemo u Gavu. Naša susjeda i ujedno prijateljica Ivana Abadie, koja je čuvala bracu i uvelike željela poći s nama, otrčala je kući i malo zatim se vratila i rekla da ima dopuštenje da nas prati. Moja majka nije popuštala našim molbama, no videći da smo tri, dopustila nam je da pođemo. Najprije smo se uputile cestom koja vodi na groblje, gdje se također mogu naći komadi drva. Toga dana nismo našle ništa. Zatim smo sišle prema obali, koja prati tok Gave. I dok smo se približavale starom mostu, pitale smo se da li da se popnemo gore ili da siđemo dolje uz obalu rijeke. Odlučile smo se uputiti dolje. Pošle smo cestom uz šumu i stigle do Merlasse. Prošle smo ispod mlina Lavy i došle na livadu gospodina Lafittea. Na rubu livade, skoro sučelice spilji Massabielle, zaustavile smo se pred kanalom mlina pokraj kojega smo upravo prošle.

Voda u kanalu nije bila duboka, jer je mlin bio zatvoren, ali je bila hladna. Mene je bilo strah ući u vodu. Ivana Abadie i moja sestra, koje nisu bile strašljive poput mene, uzele su obuću u ruke i prešle potok. Čim su stigle na drugu stranu, one su, lupežice, počele vikati da je hladno i privile se jedna prema drugoj da zgriju noge. Sve je ovo još više povećalo moj strah i bilo mi je jasno da će me, ako uđem u vodu, astma ponovno uhvatiti. Tada sam zamolila Ivanu Abadie, koja je bila starija i jača od mene, da dođe i prenese me na ledima.

‘Oh, ne’ – odgovorila je Ivana – ‘Moja draga gnjavatorko! Ako ne možeš prijeći, ostani tamo gdje jesi!’

Ove lupežice, nakon što su skupile malo drva kod pećine, udaljile su se obalom Gave. Kada sam ostala sama, ubacila sam nekoliko stijena u korito potoka, da tako prijedem. Ali, uzalud. I zato sam se morala odlučiti da skinem obuću i da pregazim kanal, kao što su to učinile Ivana i moja sestra.

Dok sam skidala prvu čarapu, iznenada sam začula jaki šum, koji je bio sličan šumu oluje. Pogledala sam desno i lijevo, a zatim prema stablima koja su uz rijeku. No, ništa se nije micalo. Mislila sam da sam žrtva iluzije. Kada sam skinula čarape, iznenada se čuo drugi šum, sličan prvome. Tada me je obuzeo strah. Okrenuh se na desnu stranu. Htjela sam nešto reći, ali nisam uspjela. I ne znajući što bih mislila o

tome, svrnula sam pogled prema obali rijeke koja ide uz pećinu. Iznenada opazih kako se u jednom od stjenovitih otvora trese jedan grm, sam između drugih, kao da je pod pritiskom vjetra. Skoro u isti tren pojavio se iz pećine oblak zlatne boje. Odmah poslije toga pokazala se na ulazu onog otvora iznad grma mlada i lijepa gospođa, nadasve lijepa, kakvu nikad nisam vidjela.

Čim me je opazila, nasmiješila mi se i dala mi znak da dođem naprijed, kao da mi je majka. Straha je nestalo i više nisam znala gdje se nalazim. Protrljah oči, zažmirih i ponovo otvorih, no Gospođa je i dalje bila tamo. Smiješila mi se i dala mi razumjeti da se ne varam. Nisam bila svjesna onoga što činim. Uzeh iz džepa krunicu i padoh na koljena. Gospođa je to odobrila znakom glave. I ona je također uzela među prste krunicu, koju je držala obješenu u desnoj ruci. Počeh moliti krunicu i htjedoh ruku prinijeti glavi, ali ruka mi je ostala kao paralizirana. To je trajalo sve dok Gospođa nije učinila znak križa. I ja učinih istu stvar. Gospođa me je ostavila da sama molim. Zrnca krunice su klizila među prstima, no ništa nije govorila. Samo na koncu svake desetice ona je zajedno sa mnom molila: 'Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu'.

Kada je moljenje krunice završilo, Gospođa se vratila u unutrašnjost hridine i zlatni je oblak zajedno s njom nestao.«

Rijetko se događalo da sugovornici ne bi prekidali vidjelicu i zapitkivali o pojedinostima tajanstvene Gospode. I evo što je ona odgovorila:

»Gospoda izgleda kao djevojka od šesnaest ili sedamnaest godina. Obučena je u bijelu haljinu s plavim pojasom, koji opasuje bokove i visi niz odijelo. Na glavi bijela marama pod kojom se vidi kosa, koja pada preko ramena. Noge su joj bose, lagano prekrите naborima haljine: i na jednoj i na drugoj nozi je svjetložuta ruža. U desnoj ruci drži krunicu bijelih zrnaca, nanizanih na zlatnom lančiću, koji se sjaji kao ruže na nogama.«

Bernardica ovako zaključuje ovo pripovijedanje:

»Kada je Gospoda nestala, Ivana Abadie i moja sestra vratile su se pećini. Našle su me kako klečim na istom mjestu gdje su me i ostavile. Počele su mi se rugati i nazivati me ludom bogomoljkom. Zatim su mi dale do znanja da i ovako i onako moram ići tamo k njima. Tada više nisam ni najmanje oklijevala prijeći potok. Osjetila sam da je voda mlaka, kao za pranje suda.

Niste trebale toliko vikati – rekoh Ivani i Mariji otirući noge – jer voda u kanalu nije tako hladna kako je vama izgledalo. 'Ti si zaista sretna, Bernardice, ako ti voda ovoga potoka nije hladna. Nama je izgledala sasvim drukčija.'

Svezasmo u tri svežnja grane i drva što su moje drugarice donijele. Zatim smo se odmah

popele na obronak Massabielleja i uputile se ponovo stazom u šumu. Dok smo žurile prema gradu, upitah Ivanu i Mariju jesu li što opazile u pećini.

– Ništa – odgovoriše. Ali zašto nas to pitaš?

– Oh, onda ništa!, odgovorih ravnodušno.

Usprkos tome svojoj sestri Mariji prije nego stigismo kući otkrih izvanredne stvari koje su mi se dogodile u Massabielleju. Molila sam je da o tome šuti. U moju je pamet slika Gospode bila duboko utisnuta cijeloga onog dana. Navečer, za vrijeme obiteljske molitve, bila sam žalosna i došlo mi je da plačem.

Što ti je? – upitala me mama.

Marija je požurila i odgovorila u moje ime, a ja sam morala protumačiti nenadani događaj dana.

– To su halucinacije – rekla je mama. – Moraš što prije te misli istjerati iz glave. I ne smiješ se više vraćati pećini.

Pošli smo u krevet, no ja nisam mogla zaspati. Lik tako dobre i divne gospode neprestano se vraćao. Sjećala sam se onoga što mi je mama rekla. Nisam se mogla uvjeriti da sam bila prevarena.«

Bernardica je pričala ove stvari s tako velikom jednostavnošću da oni koji su je slušali nisu mogli nego reći: »Ova je djevojčica govorila istinu«.

LURDSKA UKAZANJA

Ljudske riječi nisu u stanju govoriti o njoj kako treba jer je ona Bezgrješna, sva lijepa, a naše su riječi nesavršene. Dapače, nisu bez ljage ni stvorene stvarnosti od kojih je uzeto značenje riječima.

Ljudski govor treba samo pomagati da joj se čovjek približi, jer će se ona sama sve jasnije očitovati duši. Čovjek će je shvaćati dok se bude zadržavao često, srdačno i sve savršenije u molitvi s njom, ostat će očaran njezinom božanskom bezgrješnošću i raspalit će se ljubav prema njoj sve do potpunog davanja samog sebe.

Mi je zovemo »Majka«. No, zemaljska majka nije oslobođena nesavršenosti i zato ljudske ustanove moraju govoriti i o dužnostima djece prema roditeljima. A ova je majka naprotiv Majka bez ljage, Bezgrješna i svaka suzdržljivost sina bila bi za nju s pravom neugodnost i neiskazana nepravda, jer bi u sebi nosila pretpostavku da je i kod nje moguća sjena ljage. Dapače, dijete koje se uzda u nju želi da se ona njime služi i iskoristi sve njegove mogućnosti, želi se za nju istrošiti.

Mi je zovemo »Gospoda«: Taj pojam udaljuje od materinskog srca.

Zovemo je »Kraljica«. No i tu je potrebno nadodati da je ona kraljica srdaca, kraljica ljubavi. Njezin zakon jest ljubav, njezina snaga jest materinska ljubav.

Ova i mnoga druga pojašnjenja ne govore još dosta o onomu što osjeća čovjek koji izgara iz ljubavi prema njoj...

Dok se neposredno približavaš njenom Srcu, spoznat ćeš je i raspaliti jače ljubavlju prema njoj, jače nego te mogu naučiti sve ljudske riječi zajedno.

Uvečer, 24.ožujka, kod obitelji, Bernardica je govorila roditeljima o unutarnjem nadahnuću koje je primila, i o sreći koju je očekivala idućeg dana u spilji, kao o sigurnoj stvari.

Pošla je na spavanje duboko zahvaćena onom mišlju, ali nije uspjela sklopiti vjeđa. Noć joj je izgledala duga. Njezina su usta šaputala »Zdravomarije« iz niza krunice. Čim je prvo danje svjetlo provirilo u kuću Soubirus, Bernardica se digla, brzo obukla i uputila – a da nije obraćala pažnju na astmu koja je ponovno mučila njezin slab organizam – brzim i hitrim korakom prema Masabjelskoj pećini. Kad je tamo stigla, kakvo iznenađenje! Udubina je već bila rasvijetljena i Gospoda ju je čekala ... »Bila je mirna« – tvrdi Bernardica – »nasmiješena, i njen pogled bio je okrenut prema mnoštvu, kao što majka puna nježnosti gleda vlastitu djecu«.

Vidjelica dodaje:

»Kada sam kleknula pred Gospodu, molila sam je da mi oprostí što sam zakasnila u Massabielle. Uvijek dobra prema meni, dala mi je znak glavom da se ne trebam ispričavati. Očitovala sam joj svu svoju ljubav, svoje duboko poštovanje i sreću koju mi je udijelila, da je opet ponovo vidim.

Razgovarala sam s njom o svemu što mi je bilo na srcu. Zatim sam uzela kronicu u ruke. Dok sam bila uronjena u molitvu, došla mi je na pamet misao da pitam Gospodu za njeno ime.

Ova misao potisnula je sve druge koje su ispunjale moju pamet. Bojala sam se da ne budem nametljiva ponovnim pitanjem, koje je bilo ostalo bez odgovora. No, nešto me je tjeralo da govorim. Konačno su iz mojih usta izišle riječi uslijed uzbuđenja, kojima nisam mogla gospodariti. Molila sam Gospodu da bude tako dobra, pa mi kaže tko je.

Gospoda je tada naklonila glavu kao i u prethodnim prilikama kada sam joj postavljala isto pitanje, nasmiješila mi se, ali ništa nije odgovorila. Ni sama ne znam zašto, ali tog časa osjetih se hrabrijom i ponovno zamolih milost da mi otkrije svoje ime.

Gospoda se ponovo nasmiješila, naklonila se ljubazno prema meni, no ovaj put mi nije uputila ni jednu riječ.

Ponovila sam pitanje treći put, sklopljenih ruku i iskrenog uvjerenja da nisam dostojna milosti koju molim.«

Kada je došla do ove točke pripovijedanja, djevojčica je nastavila sva uzbuđena:

»Gospoda je stajala iznad grma šumskih ruža. Izgledala je kao na čudotvornoj medaljici. Na moje treće pitanje zauzela je ozbiljno i duboko ponizno držanje. Nakon što je sklopila ruke i podigla ih u visini grudi ... pogledala je prema nebu i šireći polako ruke nagnula se prema meni i rekla drhtavim glasom: JA SAM BEZGRJEŠNO ZAČEĆE.«

Dok je Bernardica izgovarala posljednje riječi, prignula je glavu oponašajući izvanzemaljsku Gospodu.

Napokon je bila otkrivena velika tajna pećine. ... I kojeg dana! Točno na godišnjicu onoga, tri puta blagoslovljenog dana, kada je arhideo Gabriel bio došao po nalogu Svevišnjega najaviti skorašnji dolazak obećanog Otkupitelja na svijet i pozdravio Mariju riječima: »Milosti puna« to jest »Bezgrješna«, predodređena gospoda, koja je, prema obećanju danom našim praroditeljima u raj u zemaljskom, satri gla-
vu paklenoj zmiji. Kakva podudarnost! I za nas kakva gesta puna nade!

»Poslijepodne, 25. ožujka (ne sjećam se okolnosti koje su prethodile ovoj zgodi), Bernardica je neočekivano pohodila mene i moju sestru! Da je i jedan anđeo ušao u kuću, ne bi nam donio dublju i življu radost od ove koju smo doživjeli kod posjeta vidjelice. Bernardica je bila pravi anđeo, oko sebe je prosipala miris otajstvene ruže. Čitatelj nesumnjivo pogađa misli koje su nas zaokupljale tih časova. Naš razgovor s djevojčicom odvijao se isključivo o događajima u pećini. Nakon što smo izrazili dobrodošlicu našoj maloj prijateljici, žurili smo se da je pitamo o pojedinostima čudesnog viđenja tog jutra.

Bernardicu je zahvatilo ozračenje sreće. Počela je bez otezanja pripovijedati događaje koje smo već poznavali. Naša vidjelica opisala je držanje i pokrete Bezgrješne Djevice s takvom pomnjom i s tolikim uzbuđenjem da smo imali dojam kako se isto nebesko viđenje događa pred našim očima. Pri koncu pripovijedanja djevojčica je bila vrlo uzbuđena. Zadržala je nekoliko trenutaka glas ... zatim ... suznih očiju i drhtava glasa, puna serafskog čara, ponovila nam je odgovor Bezgrješne, koji nikada više nećemo zaboraviti:

**JE SUIS L'IMMACULÉE CONCEPTION.
JA SAM BEZGRJEŠNO ZAČEĆE!**

Opisujući ovaj prizor nisam imao namjeru zaustavljati se samo na jednom sjećanju koje

mi je drago. Htio sam u prvom redu izreći jedan drugi dokaz Bernardičine iskrenosti.

Siromašna djevojčica nije uspjela točno izgovoriti riječ »conception« (začeće), nego je rekla 'conception'. Osim toga, ona nije poznavala značenje tih riječi: 'Ja sam Bezgrješno Začeće.'

Kada je Bernardica završila pripovijedanje, moja je sestra ispravila izraz »conception«, koji je Bernardica krivo izgovorila. Djevojčica je shvatila. Poslije toga okrenula se mojoj sestri i prostodušno upitala s nekom zbunjenošću:

'Ali gospodice, što znače ove riječi: Ja sam Bezgrješno Začeće?'

Poslije tog pitanja, tko je više mogao sumnjati u Bernardičinu iskrenost? Laže se s poznatim riječima, a ne s izrazima kojima je nepoznat smisao.«

BEZGRJEŠNO ZAČEĆE

Te su riječi izašle iz usta same Bezgrješne. One pokazuju točno i bitno tko je ona.⁷

Ako ljudske riječi nisu uopće u stanju izreći božansku stvarnost, pa ni u ovom slučaju, značenje tih riječi mora biti mnogo dublje, neusporedivo dublje, ljepše i uzvišenije od stvarnosti koju općenito izražavaju, ili do čijeg značenja može doći i najoštroumniji razum.

(Ono što je rečeno:) »Što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, niti je ikada ušlo u srce čovjeka« (Iz 64, 4; 1 Kor 2, 9), može se u punoj mjeri primijeniti i u ovom slučaju.

Ipak, moguće je i potrebno – bar u granicama u kojima naš um i naše riječi mogu to učiniti – misliti, govoriti, pisati i čitati o Bezgrješnoj.

⁷ Ovaj odlomak diktirao je o. Maksimilijan fra Arnoldu ujutro, 17. veljače 1941. godine, a istog dana došli su iz Gestapoa da ga uhite. Ako se ne uzmu u obzir kratka pisma i dopisnice koje je pisao iz zatvora i logora, ovo je posljednji spis o. Maksimilijana prije njegove junačke smrti. Zapaža se da djelo nije posve dotjerano, pa je zato na nekim mjestima nejasno, nedorečeno.

Tko si ti, Bezgrješno Začeće?

Nisi Bog, jer on nema početka; nisi andeo, koji je stvoren izravno od ništavila; nisi Adam, koji je oblikovan od zemaljskog blata; nisi Eva koja je uzeta od Adama; nisi utjelovljena Riječ, koja postoji od vječnosti i više je »začeta« nego li »začeće«. Evina djeca prije začeca nisu postojala i zato se bolje mogu zvati »začeće«. No, ti se razlikuješ od njih, jer su začeca okaljana istočnim grijehom, a ti si jedina Bezgrješno Začeće.

Sve ono što postoji izvan Boga, upravo zato jer proizlazi od Boga, potpuno i u svakom pogledu od Boga, nalikuje na Stvoritelja. I ništa ne postoji kod stvorenja što u sebi ne bi nosilo tu sličnost, jer je sve učinak ovoga prvog uzroka.

Istina je da nam riječi koje označuju stvorene stvarnosti o božanskim savršenstvima govore samo nesavršeno, ograničeno, analogno. One su više-manje daleka jeka božanskih atributa, kao i različita stvorenja koja ona označuju.

Da li je začće možda iznimka? To je nemoguće, jer na ovome području nema iznimke te vrste.

Otac rada Sina, a Duh proizlazi od Oca i Sina. U ovo malo riječi sadržano je otajstvo života Presvetog Trojstva i svih savršenosti koje postoje kod stvorova. A one nisu ništa drugo nego jeka druge prirode, himan hvale kroz

mnoge tonove ovoga prvog i najljepšeg otajstva.

Mi se također moramo služiti riječima koje su uzete iz rječnika stvorova, jer nemamo drugih. No, moramo uvijek imati na umu da se radi o vrlo nesavršenim riječima.

Tko je Otac? Što je to što čini njegovo biće? On je rađanje, jer rađa Sina, od vječnosti i kroz svu vječnost rađa Sina.

Tko je Sin? On je onaj koji je rođen, jer ga uvijek i od vječnosti rađa Otac.

A tko je Duh? On je plod ljubavi Oca i Sina. Plod stvorene ljubavi jest stvoreno začće. Dakle, plod ljubavi, prototip ove stvorene ljubavi, nije ništa nego začće. Zato je Duh nestvoreno začće, vječno, prototip svakoga životnog začća u svemiru.

Zato Otac rađa, Sin je rođen, a Duh izlazi. To je njihova bit, po kojoj se razlikuju jedan od drugoga. Sjedinjuje ih ista narav. Božansko postojanje po biti.

Zato je Duh presveto začće, neizmjereno sveto, bezgrješno.

Mi svuda u svemiru susrećemo akciju i reakciju jednaku tom djelovanju, ali i protivno, odlazak i povratak, udaljavanje i približavanje, rastavljanje i sastavljanje. No, rastavljanje je uvijek za sjedinjenje, koje je stvaralačko. To nije ništa drugo nego slika presvetog Trojstva u

aktivnosti stvaranja. Sjedinjavanje je ljubav, stvaralačka ljubav. Inače, Božja aktivnost ne bi izlazila izvan same sebe: Bog stvara svemir i ovo je djelovanje na neki način rastavljanje. Po prirodnom zakonu, koji je Bog utkao u stvorove, ovi se sa svoje strane usavršavaju, postaju slični ovom Bogu, vraćaju se njemu. Razumni ga stvorovi, zatim, svjesno ljube i sjedinjuju se sve više s njim. Po toj ljubavi vraćaju se njemu. Osim toga, jedini stvor potpuno ispunjen ovom ljubavlju, božanstvom, jest Bezgrješna, bez ikakve ljage grijeha, ona koja se nikad ni u čemu nije udaljila od božanske volje. Ona je na neizreciv način združena s Duhom Svetim, jer je njegova zaručnica. I to je ona u neusporedivo savršenijem smislu nego što taj pojam može izraziti kod stvorova.

Kakvo je ovo sjedinjenje? Ono je prije svega unutarnje. To je sjedinjenje njenog bića s bićem Duha Svetoga. Duh Sveti u njoj boravi, živi u njoj i to od prvog trena njenog postojanja, uvijek i zavijeka.

U čemu se sastoji taj život Duha Svetoga u njoj? To je sama ljubav u njoj, ljubav Oca i Sina, ljubav kojom Bog ljubi samog sebe, ljubav cijeloga Presvetog Trojstva, plodna ljubav, začće.

U stvorenim slikama i prilikama sjedinjenja ljubav je vrlo uska. Sveto pismo kaže da će biti dvoje u jednom tijelu (usp. Post 2, 24), a Isus naglašava: »Tako više nisu dva nego jed-

no tijelo« (Mt 19, 6). Duh Sveti živi u duši Bezgrješne, i to se ne da bolje usporediti: u njezinu je biću oploduje i to od prvog časa njenog postojanja i kroz cijeli život, ili navijeke. Ovo nestvoreno Bezgrješno začće na bezgrješan način začinje božanski život u krilu njene (Marijine) duše, njeno Bezgrješno začće. I djevičansko krilo njezina tijela pridržano je za njega, koji tu u vremenu začinje – kao što se sve ono što je materijalno događa u vremenu – također i božanski život Čovjeka–Boga.

I tako povratak Bogu, jednaka i protivna reakcija, ide obrnutim putem od stvaranja. Sa stvaranjem (takav hod dolazi) od Oca po Sinu i Duhu, dok ovdje, po Duhu se Sin začinje u njenom krilu i po njemu se ljubav vraća Ocu.

Ona, zatim, uronjena u ljubav Presvetog Trojstva, od prvog časa svog postojanja zauvijek postaje dopuna Presvetom Trojstvu.

Ne samo da ljubav spaja ova dva bića u sjedinjenju Duha Svetoga s njom, nego je ona prava ljubav Presvetog Trojstva, dok je drukčija sva ljubav stvorenja. I tako se u tom sjedinjenju spaja nebo s cijelom zemljom, sva nestvorena ljubav sa svom stvorenom ljubavlju. To je vrhunac ljubavi.

U Lurdu se Bezgrješna nije nazvala: »Začeta bez grijeha«, nego, kako pripovijeda sama Bernardica:

»U tom času Gospoda je stajala uspravna iznad grma divljih ruža, onako kako je prika-

zana na čudotvornoj medaljici. Na moje treće pitanje njeno lice je poprimilo izraz ozbiljnosti i u isto vrijeme duboke poniznosti. Sklopivši ruke, kao kod molitve, podiže ih do u visinu grudi ... podigla je pogled prema nebu ... i šireći polako ruke i naklonivši se prema meni, rekla je glasom u kome se moglo opaziti lagano drhtanje: 'Que soy er'Immaculada Councepsiou! (Ja sam Bezgrješno Začeće).'

Ako kod stvorova zaručnica dobiva ime zaručnika zato što pripada njemu, sjedinjuje se s njime, postaje slična njemu, i u jedinstvu s njime postaje stvaralački činilac života, koliko je više ime Duha Svetoga, »Bezgrješno Začeće«, ime one u kojoj on živi od ljubavi, koja je plodna u cijeloj nadnaravnoj ekonomiji!

NJEZINO IME

Na Bernardičino opetovano pitanje Bezgrješna je rekla svoje ime: »Ja sam Bezgrješno Začeće«. I zaista ni jednoj drugoj osobi ne pripada to ime, osim njoj samoj.

Bog je rekao objavljujući svoje ime Mojsiju: »Ja sam Onaj koji jesam« (Izl 3, 14), jer Bog postoji od vječnosti i za vječnost, postoji uvijek. Njegova je bit postojanje bez ikakvog ograničenja bilo s obzirom na trajanje i bilo u kojem drugom pogledu. Sve ono što postoji izvan Boga nije postojanje, nego ima postojanje, primilo ga je. I Bezgrješna je zato počela postojati u vremenu.

Među bićima koja imaju početak, anđeli i praroditelji nisu počeli postojati po začeću. I Isus Krist, Čovjek-Bog, počeo je postojati po začeću. Ipak, on je bio »začet«, a ne samo začće. Budući da je bio Bog, Sin je postojao već od vječnosti. Zbog toga, dakle, jer je bila začće, ona se razlikuje i od njega i slična je drugim ljudima. No, od prvog časa njena postojanja ona se razlikuje od drugih ljudi, jer je njihovo začće okaljano istočnim grijehom, ukoliko je riječ o začeću djece praroditelja koji su sagriješili, dok je njeno začće bilo izuzeto

od ovoga zajedničkog zakona, ona je Bezgrješno začće.

Samo njoj, dakle, pripada pravo na to ime i, dosljedno, to je ime bitno definira.

TKO JE ONA?

Po samoj sebi ona nije ništa, kao ni druga stvorenja, ali po Božjem djelu najsavršenija je među stvorovima. Najsavršenija je slika i prilika božanskog bića u jednom čistom ljudskom stvorenju.

Ona potječe od Oca po Sinu i Duhu, jer je Stvoritelj onaj koji na svoju sliku, na sliku Pre-svetog Trojstva, iz ništavila poziva ograničena bića na postojanje iz ljubavi prema svojim ograničenim slikama i prilikama koje ona stvaraju. Bića koja su obdarena slobodnom voljom i razumom znaju i priznaju svoj izvor i znaju da su primili od Boga sve ono što jesu, što mogu i posjeduju svakog trenutka. Ona uzvraćaju ljubav bilo zbog onog što su primila, bilo zbog toga što je on, kao neizmjerena savršenost, dostojan neograničene ljubavi. Što se tiče ograničenih bića, ona nisu u stanju uzvratiti mu neograničenu ljubav, ali bar odstranjuju zapreke koje ograničuju ovu ljubav i ometaju borbu da je postignu. Bezgrješna nikada nije imala nikakve ljage grijeha, što znači da je njezina ljubav uvijek bila potpuna, bez ikakve zapreke. Ljubila je Boga čitavim svojim bićem i ljubav ju je sjedinjavala s Bogom od prvog časa života

tako savršeno da joj se anđeo mogao na dan navještenja obratiti riječima: »Milosti puna, Gospodin je s tobom« (Lk 1, 28). Ona je dakle, stvorenje Božje, kćerka Božja i to tako savršeno kako je samo moguće jednom ljudskom biću.

Ona je Božje oruđe. Potpuno svjesno i slobodno dopušta da je Bog vodi, pokorava se njegovoj volji, hoće samo što on želi, ispunjava njegovu volju, i to najsavršenije, bez ikakvog nedostatka, bez ikakvog odstupanja svoje volje od njegove. Ona je Božje oruđe u savršenoj službi moći i povlastica koje su joj dodijeljene, da može uvijek i u svemu ispunjavati jedino i isključivo volju Božju iz ljubavi prema Trojedinom Bogu. Ova ljubav dostiže takve vrhunce da nosi svoje božanske plodove.

Njezina ljubavna veza s Bogom dosiže tu točku da ona postaje Majkom Božjom. Otac joj povjerava svoga Sina, Sin silazi u njeno krilo, a Duh Sveti oblikuje s njenim tijelom presveto tijelo Isusovo.

ALI TKO JE ONA, BEZGRJEŠNA?

Isus Krist, Čovjek-Bog, druga osoba Presvetog Trojstva, pravi je njezin sin. Ona je njegova prava majka. Da bi izvršio četvrtu zapovijed, on poštuje svoju majku, odan joj je.

Sin nikada ne prestaje biti sinom svoje majke. I tako, Isus će uvijek biti njezin sin, a ona će uvijek biti njegova majka. On će joj uvijek biti odan.

Isus ju je poštivao od vječnosti i poštivat će je uvijek. Nitko se njemu ne približuje, ne postaje njemu sličan, ne spasava se i ne posvećuje se ako nju ne poštuje; nitko, nijedan anđeo, nijedan čovjek, niti ijedno drugo biće.

Ona je Kraljica svemira, Kraljica neba i zemlje. U raju je svi priznaju za svoju kraljicu. Pakao je mrzi i dršće pred njom. A kolike je duše ovdje na zemlji još ne poznaju ili je malo poznaju ili se čak povezuju s đavlima, ne poštuju je i mrze je?

Kroz sva vremena i u raznim krajevima zemaljske kugle bilo je ljudi koji su, raspaljeni ljubavlju prema njoj, širili tu ljubav oko sebe.

**Davali su život za druge, da bi osvojili što više
srdaca za nju i njoj posvećivali čitav svoj život.**

**Jedna od najmlađih takvih udruga jest »Vo-
jska Bezgrješne«.**

U NAŠOJ DUŠI

Kada pažljivo ispitujemo nutrinu svoje duše, vidimo kako je široko djelovanje Bezgrješne tamo od početka života svakoga od nas pa sve do sada, kako je velik ulog za dobročinstva koja ona čuva za budućnost. To su ponajviše tajne svake duše. Dosta se sjetiti da je bilo koja milost koju primamo svaki dan, svaki sat i svaki čas našeg bivanja, njezina milost, koja izvire iz njezina materinskog srca koje nas ljubi.

MEĐU SVOJOM DJECOM

(zaključak prvog dijela)

Bezgrješna dolazi na zemlju kao dobra majka među svoju djecu da im pomogne u spasavanju njihovih duša. Osim toga, ona želi obraćanje i posvećenje svih duša bez iznimke. No, da izvrši to djelo, služi se sredstvima koja uzima među ljudima, kao što smo vidjeli u gore opisanim ukazanjima. U svakom slučaju, radi se o izvanrednim događajima. Ona vrlo često potiče djecu koja je ljube da surađuju s njom u običnim situacijama svagdanjeg života. Duše koje su njoj posvećene, žive od nje, često misle na nju, ljube je iskrenim srcem i nastoje prepoznati njene želje – koje je sama svojim usnama očitovala ili su prisutne u tihim unutarnjim nadahnućima – šire njenu volju, privlače sve veći broj duša savršenoj spoznaji i sve žarčoj ljubavi prema božanskom Srcu Isusovu.

Bezgrješna podiže za sebe tisuće takvih posvećenih duša. Zatim, mnoge se od njih međusobno združuju da još bolje i zajedničkom snagom služe svojoj Gospodi. I zato su brojne i raznolike udruge koje djeluju isključivo za nju, za Bezgrješnu.

Ipak, može se sa žaljenjem reći, s blaženim Grignonom de Monfort⁸: »Sve do sada Marija nije dovoljno upoznata i to je jedan od razloga zašto Isus Krist nije upoznat, kako je morao biti.« Još ima ljudi na kugli zemaljskoj koji ne znaju tko su Isus i Marija. Žetva je i dalje velika, dok je radnika još vrlo malo (usp. Lk 10, 2). I zato još je široko, vrlo široko polje za nova nastojanja.

Jedna od vrlo mladih udruga koje imaju za cilj osvajanje duša za Bezgrješnu, i po njoj za presveto Srce Isusovo, jest »Vojaka Bezgrješne«.

⁸ Proglašen je svetim 1947. godine. Odlomak koji slijedi uzet je iz uvida »Traktata o pravoj pobožnosti prema Djevici Mariji«.

VOJSKA BEZGRJEŠNE (V.B.)

Bezgrješna...

Vrhunac je savršenosti kod stvorova Majka Božja, najuzvišenija među stvorovima.

Cilj stvaranja, cilj čovjeka jest postati sličan Stvoritelju i sve savršeniije se pobožanstveniti. »Bog je postao čovjek, da čovjek postane Bog«, kaže sv. Augustin.

Mi nasljedujemo dobre, kreposne i svete ljude, ali nitko od njih nije savršen. Samo ona, bez ljage grijeha od prvoga časa svoga postojanja, nije upoznala ni jedan pad, ma ni najmanji. Nasljedovati nju, dakle, približiti se njoj, prikazati se njoj kao vlasništvo, postati ona, evo vrhunca ljudske savršenosti. Svi oni koji su ljubili Bezgrješnu, željeli su pripadati njoj i to su izražavali na razne načine. Biti njezin sluga, bit njezin sin, biti njezin rob itd., to su ideali koji su osvjetljavali njihov život. No, svi su željeli njoj pripadati na najsavršeniji način i htjeli su bez sumnje upotrebljavati sve nazive koje je netko uspio prije pronaći ili će ljubav biti kadra pronaći u budućnosti. Jednom riječi, biti njezin, neograničeno njezin: evo svjetla koje rasvjetljuje život tolikih ljudi.

Kada se zapali oganj ljubavi, ne može se zaustaviti u granicama srca, nego bukne vani, pali, proždire, obuzima druga srca. Osvaja stalno mnoge duše za svoj ideal, za Bezgrješnu.

»Vojska Bezgrješne« stavlja naglasak na ovu ljubav, koja se probija do pobjede, do osvajanja srdaca svih koji žive i koji će živjeti u budućnosti, i to što je moguće prije, što je moguće prije, što je moguće prije.

Vitez Bezgrješne zna da će po Bezgrješnoj i u Bezgrješnoj brzo i najlakše postati Isusovo vlasništvo, vlasništvo Božje. Zna da će ona u njemu i po njemu ljubiti Isusa neusporedivo savršenije nego što bi on mogao učiniti na bilo koji drugi način.

On zna, kao što svaka milost dolazi od Boga Oca po Isusu i Bezgrješnoj i silazi u dušu, da se tako i ne drukčije može i mora Ocu uzdići samo po njoj i po Isusu svaki odgovor na milost, svako uzvratanje ljubavi na ljubav.

On zna da je ovo jedini put za postizanje najlakše i najuzvišenije svetosti, za postizanje najveće slave Božje.

Zato mu ljubav Božja ne dopušta da zaspe, nego ga potiče da svaki dan više osvaja vlastito srce za Bezgrješnu, da ona u njemu i po njemu prodire i u druga srca i pripravi u njima prijestolje ljubavi za svoga božanskog Sina.

Vitez je Bezgrješne, jednom riječi, netko tko se bori da za nju osvoji sva srca.

NAŠ CILJ

Cilj stvaranja, cilj čovjeka, jest ljubav Boga, Stvoritelja i Oca; sve veća ljubav, pobožanstvenjenje, povratak Bogu od kojega je izašao, sjedinjenje s Bogom, plodna ljubav.

Da bi ljubav prema Ocu postala savršenija, beskrajno savršena, očitovala se ljubav Sina, Isusa, koji je sišao na zemlju, umro na križu i ostao u euharistiji, da u srcima probudi ljubav prema samome sebi.

No, da bi ljubav prema Sinu mogla biti jača i da bi se tako ljubav prema Ocu mogla raspaliti još žarče, dolazi nam u pomoć ljubav Duha, ljubav Bezgrješne, pune milosti, posrednice milosti, zemaljskog stvora kao i mi, koja srca snažno privlači k sebi svojim majčinskim srcem. I kao što ljubav Božja dolazi stvorovima na zemlju od Oca po Sinu i Duhu, tako po Duhu i Sinu uzlazi Ocu odgovor na tu ljubav, reakcija, ljubav stvora prema Ocu.

Ljubav Oca, Sina i Duha gori vječno; ljubav Oca, Isusa i Bezgrješne ne poznaje nesavršenosti. Samo čovjek (ne uvijek, ne u svemu) toj ljubavi uzvraća nesavršenu ljubav.

Probuditi ovu ljubav prema Bezgrješnoj, dakle, zapaliti je u vlastitom srcu i prenijeti

taj oganj onima koji žive oko nas; zapaliti njome sve i pojedine duše koje žive sada i koje će živjeti u budućnosti i učiniti da plane ta vatra ljubavi jače i bez granica u nama samima i na svoj zemlji: eto našeg cilja.

Sve je drugo samo polovično.

Učinak je sličan uzroku (koji ga proizvodi). Zato svaki stvor u sebi nosi sliku Božju i što je neko stvorenje savršenije, to više do izražaja dolazi i sličnost.

Bog je ljubav, Presveto Trojstvo. Zato je i uzajamna ljubav osoba koje se združuju da osnuju obitelj odjek prave Božje ljubavi. Uzajamna ljubav oca, majke i djeteta.

Ta ljubav krči sebi mnogo dublji put na duhovnom području i spaja razum, volju i bitak. Najduhovnije i najsavršenije ostvarenje ove ljubavi i dalje će biti neizmjereno udaljeno od samog izvora ljubavi, Boga.

I kada bi se nabrojilo tisuće i tisuće savršenih i duhovno čistih stupnjeva, ipak, uvijek bi ostala neizmjerena razlika između ovih stupnjeva i izvora ljubavi.

Bog se prigiba prema vlastitom stvoru i združuje se s njime po ljubavi, koja upija sav taj neizmjerni prostor, pribraja ga vlastitoj obitelji, čini od njega svoje dijete.

Duša se ponovo rađa u vodi svetog krštenja i tako postaje Božja kćerka.

Voda, koja čisti sve ono po čemu teče, znak je one što čisti svaku dušu koja joj se približi, znak je Bezgrješne, one koja je bez ljage. Milost Duha Svetoga silazi na onoga koga je oprala ova voda. Duh Sveti, božanski zaručnik Bezgrješne, djeluje samo po njoj i u njoj daje nadnaravni život, život milosti, božanski život, sudjelovanje u božanskom životu, u božanstvu...

NAZIV

Vojška Bezgrješne (V. B.) nosi ime »Bezgrješne« jer se njeni članovi posvećuju njoj bez ikakva pridržaja i u svakom pogledu, bez iznimke. Žele biti njezine sluge i sinovi i robovi ljubavi i stvar i vlasništvo i poslušna sredstva i sve ono što srcu svake osobe koja je ljubi nadahnjuje ljubav prema njoj. Jednom riječi, žele joj pripadati u svemu, biti njezini u punom smislu te riječi. Nisu drugačije mislila ni sva ona u nju zaljubljena srca koja su joj se posvetila prije i posvećuju se sada, služeći se različitim nazivima. Svatko je od njih želio i želi izraziti svojoj Gospodi, Kraljici i najdražoj Majci želju da joj pripada na najsavršeniji način.

Zove se »Vojska«, »Viteštvo«, jer oni koji se Bezgrješnoj posvećuju tako puno, žele naglasiti želju da odstrane svako ograničenje, ne samo što se tiče opsega nego i intenziteta takve posvete, žele naglasiti želju da sve više gore ljubavljju prema njoj, da sve više izaruju u svojoj okolini, da svojim sjajem svijetle i svojim zanosom zagrijavaju mnoge duše koje se bilo kako njima približavaju. Kao vitezovi žele što prije osvojiti za Bezgrješnu cijeli svijet i svaku pojedinu dušu bez iznimke.

Slova »M. I.« uzeta su iz latinskog naziva »Miles Immaculatae«. To je međunarodna kratica udruge, a hrvatska kratica je V. B.

*Fra Maksimilijan Kolbe
za vrijeme studija u Rimu*

POVIJEST

Početak

U godinama koje su prethodile ratu, u Rimu, središtu kršćanstva, vršljala je sve bezobzirnije masonska mafija, koju su pape iznova osuđivali. Nije se skanjivala ni vješanja zastava po ulicama grada za vrijeme proslava u čast Giordana Bruna, ni crnog barjaka s likom Mihaela Arhandela pod nogama Lucifera, a još manje razvijanja masonskih stjegova ispod vatikanskih prozora. Jedna nesavjesna ruka nije osjećala strahotu dok je pisala: »Sotona će upravljati Vatikanom, a papa će mu služiti u odijelu švicarske garde«, i druge slične stvari. Neke duše, koje su bile udaljene od Boga, našle su se u žalosnom stanju.

Takva smrtna mržnja prema Kristovoj Crkvi i prema njegovu zamjeniku na zemlji nije bila samo hir zavedenih pojedinaca nego sustavno djelovanje, koje je posljedica masonskog načela: »Srušiti svaku religiju, a ponajviše onu katoličku.« Stanice ove mafije, koje su rasijane po cijelom svijetu, teže na razne načine više-manje otvoreno prema ovom cilju. Služe se mnogim društvima, različitih naziva i ciljeva,

koja pod njihovim utjecajem šire vjerski indiferentizam i oslabljuju moral.

Na poseban način djeluju na ovo posljednje prema odluci koju su prihvatili: »Nećemo pobijediti katoličku religiju razlaganjem, nego samo kvarenjem običaja!«

I ljudi se guše u kaljuži takve književnosti i umjetnosti koje nastoje oko slabljenja moralnog osjećaja. Poplava moralne prljavštine teče svugdje, a nosi je prostrana rijeka.

Ljudi slabe, domaća se ognjišta raspadaju, a žalost raste u okaljanim srcima. Budući da ne osjećaju u samima sebi snagu da skinu sa sebe teret koji ih obavija, bježe iz Crkve ili se čak dižu protiv nje.

Da se pruži ruka tolikim nesretnim dušama, da se nedužna srca utvrde u dobru, da se pomogne svima doći do Bezgrješne, posrednice svih milosti, 1917. godine u međunarodnom kolegiju Male braće konventualaca u Rimu nastaje »Vojska Bezgrješne«.

Najprije se razvija za vrijeme ljetnih praznika na »Vigni«, kod trojice pitomaca spomenutog kolegija, u takozvanoj »Antoninijanovoj vili«, kod Karakalinih toplica. Jedan od njih, fra Jeronim Biasi, svećenik, sveto je dovršio svoj život 1929. godine u samostanu Camposampiero, u padovanskoj redovničkoj provinciji.

Skupina je tajno nastala. Samo su poglavari bili o tome obaviješteni. S njenim postojanjem bili su upoznati samo oni koji su joj se htjeli pridružiti.

Tako je broj članova na sastanku od 16. listopada dosegao brojku sedam. Tijekom ovog sastanka pred kipićem Bezgrješne, uz dvije svijeće koje su gorjele oko njenih nogu, i uz zatvorena vrata, raspravljalo se o malom programu koji je sadržavao najvažnije točke udruge. Program je bio potkrijepljen obećanjem isusovca o. Aleksandra Basilea, da će upoznati Svetog Oca (Benedikta XV.) s nastankom udruge. O. Basile je bio papin ispovjednik. No, tada to obećanje nije bilo ispunjeno.

Prvi zaštitnici

Taj sastanak bio je istovremeno i prvi i posljednji u tom vremenskom razdoblju. Poslije njega protekla je cijela godina puna velikih napetosti, tako da ni sami članovi nisu imali hrabrosti niti jedanput jedan drugome govoriti o toj stvari.

Godine 1918. bjesnila je španjolska gripa, koja je doslovno pokosila mnoge ljudske živote. Tako su se dvojica od sedam prvih članova preselila u vječnost s očitim znakovima izabranja. To su bili: o. Antun Marija Glowinski, iz rumunjske redovničke provincije, i klerik fra

Antun Marija Mansi, iz napuljske provincije. O. Antun rođen je od oca Poljaka i majke Rusinke, ali, odgojen u Rumunjskoj, nije imao priliku naučiti poljski jezik. Kada je završio studij i postigao doktorat, otišao se neko vrijeme odmarati u Asiz, gdje je posjetio rumunjske ratne zarobljenike, dobio gripu i nakon deset dana umro. Za njega se brinuo o. Emilio Norsa, židovski obraćenik i žarki štovatelj Bezgrješne. Njemu je o. Antun prerekao dan vlastite smrti. Na pitanje odakle to zna, odgovorio je da mu je to objavio anđeo čuvar. I umro je upravo u označeni dan. Kada je već bio pri koncu, probudio se i rekao prisutnima: »Oh, kako mi je žao što sam se probudio još na ovoj zemlji!«

Prošlo je tek desetak dana ... i fra Antun Marija Mansi se požurio da ga slijedi. Rođen je u Londonu, podrijetlom Talijan, građanin Ravella, glazbenik i pjesnik. Napala ga je ista bolest dok se brinuo za jednog svećenika, koji je tu bolest dobio u vojsci. Dao je osobit dokaz redovničke poslušnosti posljednjih dana života. Malo prije smrti tražio je od rektora (o. Stjepan Ignudi) dopuštenje da zapjeva pjesmu Gospi. O. rektor se bojao da to neće moći učiniti zbog slabog zdravlja. Bolesnik je uz veliko divljenje prisutnih visokim glasom otpjevao pjesmu: »Ti si čista, pobožna i lijepa, o Marijo! Svaka duša zna da slađe majke svijet nema.«

Poslije njegove smrti pronađena je među ostalim i jedna pjesma posvećena blaženom

Bonaventuri od Ravella (»Zdravo Marijo, letjeti s tobom u raj...«), u kojoj je tražio da mu se dopusti umrijeti s pjesmom Gospi na ustima. Pronađena je također – iako je spalio dio rukopisa kada je osjetio da mu je blizu kraj – bilježnica s dosta zapisa, koja otkriva nutrinu te divne duše.

Očito je da su ova dva člana V. B. počela odmah u raju brzo djelovati, jer su neposredno poslije njihova odlaska poteškoće jedna za drugom nestale. Sveti otac je poslao svoj usmeni blagoslov preko nadbiskupa Mons. Dominika Jaqueta, a mnogopoštovani o. general Reda (o. Dominik Tavani) podijelio je pismeni blagoslov i potakao na daljnji razvoj. Od toga vremena bez prestanka se počeo povećavati i broj članova. Dne 2. siječnja 1922. godine kardinal Bazilije Pompilj, vikar Rima, kanonski je osnovao »Vojsku Bezgrješne« u kolegiju, sljedećim riječima dekreta: »U živoj želji da se pobožnost presvetoj Djevici svugdje proširi, osnivamo kanonski svojim autoritetom pobožno udruženje, koje se obično zove 'Nabožna udruga Vojske Marije Bezgrješne', u kapeli serafskog kolegija Male braće konventualaca u Rimu i odobravamo ono što je osnovano.«

Četiri godine kasnije sveti Otac Pio XI. podijelio je »breveom« od 18. prosinca 1926. brojne oproste sjedištu Vojske Bezgrješne u Rimu. Drugim »breveom« od 23. travnja 1927. podiže to sjedište na dostojanstvo »Prvotnog«, da bi

udruga sjedišta V. B., rasuta po cijelom svijetu, mogla imati udjela u oprostima po povezanosti s njim.

U Poljskoj

Napuštajući međunarodni kolegij, članovi V. B. ponijeli su sa sobom u svoje zavičajne zemlje i stvar »Vojske Bezgrješne«. Tako je 1919. godine stigla i u Poljsku. Prvi koji su se upisali bili su klerici franjevaca konventualaca u Krakovu. Odatle je prodrla i u franjevački samostan u Lavovu, gdje se sa žarom za njeno širenje zauzeo o. Venancije Katarzyniec, koji je umro na glasu svetosti 21. ožujka 1921. u Kalvariji Paclawskoj, kod Przemysla.

Poslije objavljivanja pristupnica, »Vojska Bezgrješne« se brzo proširila među vjernike. U početku su se mjesečne skupštine za produbljivanje duha V. B. održavale u takozvanoj »Talijskoj dvorani« blizu samostanske crkve franjevaca konventualaca u Krakovu. No, broj upisanih za kratko vrijeme toliko se povećao, da je dvorana bila premalena. U V. B. upisivale su se osobe koje su živjele u sve udaljenijim mjestima. Tako je nastala potreba za povezivanjem članova preko tiska. Početkom 1922. godine nastaje mjesečnik »Rycerz Niepokalanej«. Usprkos vrlo teškim uvjetima prvih mjeseci zbog devalvacije, uzdajući se jedino u božansku providnost po Bezgrješnoj, časopis je nas-

tavio bez zastoja služiti dušama, a to nastavlja i danas.

Sada broj upisanih u V. B. u Poljskoj dostiže broj ... ⁹.

Brojne zahvale u časopisu, u svom cjelovitom tekstu ili samo u sažetku, očito svjedoče da se Bezgrješna u svojoj dobroti dostoji služiti »Vojskom« za dobro duša. No, samo poslije smrti moći ćemo spoznati kako je velik broj milosti Bezgrješna ulila u duše preko stranica »Rycerza« i preko svojih vitezova.

⁹ O. Maksimilijan u originalu ne donosi nikakvu brojku. Vjerojatno je čekao trenutak objavljivanja ove knjige o Bezgrješnoj.

BIT »VOJSKE BEZGRJEŠNE«

Već sam naziv »Vojska«, »Viteštvo Bezgrješne« pokazuje nam njenu bit. Cilj svakog čovjeka je da pripada Bogu po Isusu, posredniku kod Oca, i da pripada Isusu po Bezgrješnoj, posrednici svih milosti. Duše koje ljube Bezgrješnu služile su se u različitim vremenima, bilo javno bilo privatno, raznim obrascima da označe svoju posvetu Gospi. Svi naglašavaju, koliko je moguće, savršeni oblik posvete. Postoje razlike u riječima i u njihovom neposrednom značenju. Tako izrazi »sluga Marijin«, »sluga Bezgrješne«, mogu nadahnuti misao o nagradi za koju sluga radi. Čak i izraz »sin Marijin« podsjeća na neke određene pravne obveze u odnosu na sina. Ne sviđa se njima ni naziv »rob ljubavi«, jer usprkos pojašnjenju da se radi o robu »ljubavi«, ipak je teško odagnati misao da rob ostaje u ropstvu protiv svoje volje. Eto zašto drugi žele više izraz »stvar i vlasništvo«. Očito svi ovi, a i ostali mogući nazivi, pokazuju napokon posve istu stvarnost, i svi oni koji se njima služe žele se potpuno posvetiti Gospi.

Na bit »Vojske Bezgrješne« spada također činjenica potpunog pripadanja Bezgrješnoj u svakom pogledu. Zato članovi V. B. u činu po-

svete mole Bezgrješnu: »(Molim te) da me prihvatiš cijeloga i posvema kao svoju stvar i vlasništvo, i učini od mene i od svih sposobnosti moje duše i tijela, cijelog mog života, smrti i vječnosti, sve što ti se sviđa!«

Zato se član »Vojske Bezgrješne« prestaje prekomjerno brinuti o vlastitoj vječnosti. Priznaje da sve ono što ne ovisi o njegovoj volji dolazi iz Božje ruke po Bezgrješnoj, i koliko je do njega, nastoji činiti sve ono što ima za cilj savršenije upoznati volju Bezgrješne i ispunjavati je sve potpunije, pa makar ga to stajalo mnogo trpljenja i žrtava.¹⁰

Duša koja je uistinu do te mjere posvećena Bezgrješnoj ne može ne utjecati na okolinu, koja je okružuje, a da toga nije ni svjesna. Ona se ne zadovoljava time, nego svjesno nastoji činiti sve moguće da i druge pridobije za Bezgrješnu, da bi i drugi postali kao ona. I zato u činu posvete moli Bezgrješnu: »Raspolazi sa mnom, ako želiš, sa mnom cijelim, bez ikakvog ograničenja, da ispuniš ono što je o tebi rečeno: 'Ona će ti satrti glavu' (Post 3, 15), i 'Ti si uništila sve hereze na čitavom svijetu' (Časoslov Bl. Dj. Marije), da bih u tvojim bezgrješnim i najmilosrdnijim rukama postao korisno sredstvo za ucjepljenje i unapređenje sve veće tvoje slave

¹⁰ U tekstu koji je objavljen u listu »Maly Dzien-nik« stoji ova varijanta: »Mnogo trpljenja, čak i žrtava krvi.«

u tolikim izgubljenim i ravnodušnim dušama i tako proširio koliko je više moguće blagoslovljeno kraljevstvo presvetog Srca Isusova. Kamo pak ti dođeš, tu zadobivaš milost obraćenja i posvećenja, jer sve nam milosti teku po tvojim rukama iz preslatkog Srca Isusova»; i dodaje: »Udijeli mi da te hvalim, presveta Djevice. Daj mi snage protiv tvojih neprijatelja!«

Ta duša želi sve to postići na svoj račun, uz cijenu vlastitog rada, uz cijenu žrtvovanja onoga što posjeduje, žrtvovanja samog sebe, sve do prolijevanja posljednje kapi krvi.

No, ona je spremna služiti se svim dozvoljenim sredstvima, koja joj dopuštaju njezin položaj, uvjeti i okolnosti.

Rezultati nastojanja povećavaju se preko jedinstva među ovim dušama, da teže prema cilju zajedničkim snagama. Zato je nastala udruga »Vojske Bezgrješne«, koja, čak u svom najjednostavnijem pravnom obliku, ne zahtijeva strogu organizaciju, omogućava dušama da ne samo postižu oprost, koja je podijelila Apostolska Stolica, nego i produbljuju ideale »Vojske Bezgrješne« i primjenjuju zajedničkim uvjetima konkretnog života. Zatim, preko prvotnog sjedišta mogu se međusobno izmjenjivati pogledi i nakane.

Dakle, postajati sve više vlasništvo Bezgrješne, nastojati joj pripadati u svakom pogledu, bez ikakve iznimke, sve savršenije, nastojati joj sve više produbljevati svoju pripadnost, tako

da član V. B. može rasvjetljivati, zagrijavati i zapaliti duše koje žive u okolini, da postanu slične njemu, da ih osvaja za Bezgrješnu, da bi i one njoj pripadale bez pridržaja, sa željom da tako pridobije sve više duša, da osvoji cijeli svijet, ali da ga osvoji u što moguće kraćem vremenu, što prije, što hitnije, do sve većeg produbljiivanja ovog ideala u dušama koje žive i koje će živjeti u budućnosti i ne dopustiti nikome, ni za tren, da istrgne i jednoj duši stijeg Bezgrješne: evo zadatka viteza Bezgrješne.

Postajući tako kao vitez sve više vlasništvo Bezgrješne, sve do osvajanja brojnih četa duša, i postajući po Bezgrješnoj vlasništvo Isusa, a po njemu sve više vlasništvo nebeskog Oca, duša postaje sve više vitez Bezgrješne, produbljuje sve dublju bit »Vojske Bezgrješne«.

SADRŽAJ PRISTUPNICE U »VOJSKU BEZGRJEŠNE«

Na prvoj stranici pristupnice otisnuta je slika Bezgrješne, koja nogom gazi glavu zmiji. Zmija obavija svijet svojim tijelom. Iz ruku Bezgrješne zrake milosti prodiru prema zemaljskoj kugli. Ova slika sadrži u sebi bit »Vojске Bezgrješne«. Članovi V. B. posvećuju se Bezgrješnoj bezuvjetno, da bi ona mogla s njima raspolagati potpuno kao sa sredstvima. Oni čine ono što ona sama čini, to jest, bore se protiv sotone i pomažu dušama u njihovom posvećenju.

Kao lozinka služe dva teksta: prvi je uzet iz knjige Postanka (3, 15), gdje Bog, osuđujući zmiju, proriče: »Ona će ti satrti glavu«; a drugi je uzet iz Gospina časoslova, gdje sveta Crkva pjeva Majci Božjoj: »Ti si srušila sve hereze na čitavom svijetu.« Bezgrješna, dakle, satire glavu zmiji i uništava njezino golemo tijelo, koje je sastavljeno od raznih hereza u različitim vremenima i mjestima. Ne piše da Bezgrješna uništava heretike, jer ona ljubi sve duše i iz ljubavi koju gaji prema njima uništava »hereze«, da oslobodi duše od njihovih zaraza. Piše »sve«, bez ikakve iznimke. »Ti sama«, dostatna

je sama, »uništila si«, a nije ih samo umanjila, ukrotila. Ona je toliko moćna i njeno djelovanje je tako djelotvorno da njezini neprijatelji ne mogu imati nikakve nade u pobjedu. »Na čitavom svijetu«, ne samo na više ili manje užem prostoru, nego na čitavom svijetu.

Program akcije dijeli se na tri dijela: cilj, uvjeti i sredstva.

Cilj je zalagati se za obraćenje grješnika, heretika, shizmatika, itd., ali iznad svega masona; i za posvećenje svih pod zaštitom i posredstvom Bezgrješne.

Tako je cilj V. B. zalaganje za obraćenje svih zajedno i za svakog pojedinačno, koji trebaju to obraćenje; i za posvećenje svih pod zaštitom i posredstvom Bezgrješne.

U kojem stupnju će se to dogoditi preko Bezgrješne, naznačeno je među uvjetima u drugom dijelu, to jest: prvi bitni uvjet da se pripada V. B. i da se preko nje djeluje glasi: »Potpuno se posvetiti Bezgrješnoj kao sredstvo u njenim bezgrješnim rukama«, no nismo mi koji djelujemo, nego ona u nama i po nama kao sredstvi-ma, prema duhu »Vojske«. Da bi to bilo moguće, duša koja prijanja uz V. B., mora se potpuno posvetiti Bezgrješnoj, bez ikakvog ograničenja i neopozivo. Drugi uvjet, vanjski znak nutarnjeg osobnog posvećenja jest čudotvorna medaljica, koju je sama Bezgrješna Djevica objavila i preporučila nositi.

Samo Božja milost može biti prikladno sredstvo za obraćenje i posvećenje duša, što se treba isprositi molitvom. Među sredstvima na prvom je mjestu molitva, koju nas je naučila sama Bezgrješna za vrijeme očitovanja čudotvorne medaljice: »O Marijo bez grijeha začeta, moli za nas koji se tebi utječemo.« Članovi V. B. zatim dodaju: »I za sve koji se tebi ne utječu«, obuhvaćajući tako molitvom sve zajedno i pojedinačno svaku dušu koja živi u svijetu; ali »napose za masone«, jer ovi nesretnici potajno čine mozak najraznovrsnijih manifestacija protiv Boga, Crkve, spasa i posvete duša. Na koncu se dodaje: »I za one koji su ti preporučeni«, da se Bezgrješnoj povjeri djelo spasenja i posvećenja onih duša oko kojih se radi u sadašnjem trenutku.

Osim toga, dolazi svako sredstvo, »samo ako je dopušteno«, koje dopuštaju stalež, uvjeti i okolnosti. To znači da je izbor tih sredstava prepušten žaru i razboru pojedinaca. Sama Bezgrješna je preporučila širenje čudotvorne medaljice. Ona je kao metak u rukama vojnika Bezgrješne. Preko nje se duše, ranjene ljubavlju prema Bezgrješnoj, najlakše njoj posvećuju. Revnost može biti različita: jedni se ograničuju na ovo ili ono sredstvo, drugi nastoje ne zanemariti ni jedno. Neki rade pojedinačno, dok drugi međusobno povezani raznim pravilima teže k cilju zajedničkim snagama.

Iako podjela i nazivi raznih stupnjeva revnosti mogu biti određeni na najrazličitije

načine, ipak, oni koji u sadašnjem trenutku ostvaruju bitne uvjete pristupnice zovu se općenito: »V. B. 1«. Oni pak koji, da bi izvršili zajedničko djelo, rastu u svojoj gorljivosti sve do vezanja na pravilo ili pravilnik, zovu se obično: »V. B. 2«. Napokon, svi oni koji se zalažu i ne propuštaju ni jedno moguće sredstvo zovu se »V. B. 3«.

»Bilješka« označuje da sredstva nisu strogo obvezatni sastavni dio, nego se samo preporučuju, pa ako se netko ne koristi ovim sredstvima, uvijek pripada V. B., pod jednim uvjetom da ne opozove svoje posvećenje Bezgrješnoj. »Bilješka« govori da ništa ne obvezuje pod grijeh, ni najmanji, nego da je ljubav prema presvetom Srcu Isusovu jedini naš poticaj, da bi se preko Bezgrješne ujediniio s njim što veći broj duša ... Ljubav Božja je stoga zadnji razlog čitave aktivnosti V. B.

Čin posvete Bezgrješnoj Djevici snažno je ispunjen duhom V. B. i ima dva dijela. U prvom se čovjek bezuvjetno posvećuje Bezgrješnoj i obraćajući se njoj kaže: »Bezgrješna, kraljice neba i zemlje, utočište grešnika i naša preljubljena Majko, kojoj je Bog htio povjeriti svu ekonomiju milosrđa, ja, N. N., nedostojni grešnik, padam pred tvoje noge moleći te ponizno da me uzmeš cijeloga i potpuno kao svoju stvar i vlasništvo, i da sa mnom, i sa svim sposobnostima moje duše i tijela, s cijelim mojim životom, smrću i vječnošću činiš što ti se sviđa.«

Bitni dio V. B. jest: bezgranična posveta sebe Bezgrješnoj, da postanemo njezini uvijek sve više i više, uvijek savršenije, njezini u svakom pogledu i zauvijek, uvijek, neopozivo njezini.

Duša, koja se na taj način njoj posvetila, i nesvjesno utječe na sredinu koja je okružuje, širi svjetlo oko sebe i potiče druge na nasljedovanje. Ipak, time se ne zadovoljava. Ona želi činiti sve što može za Bezgrješnu, i zato, nastavljajući svoj čin posvete moli: »Raspolaži također ako želiš sa mnom bez ikakva ograničenja, da ispuniš ono što je rečeno o tebi: 'Ona će ti satrti glavu' (Post 3, 15), kao i: 'Ti si sama uništila sve hereze na svijetu' (Časoslov Bl. Dj. Marije), da bih postao u tvojim bezgrješnim i milosrdnim rukama korisno sredstvo za ucjepljenje i što više povećanje tvoje slave u tolikim izgubljenim i ravnodušnim dušama, i za što veće proširenje blagoslovljenog kraljevstva presvetog Srca Isusovog. Kamo ti dođeš, postižeš milost obraćenja i posvećenja, jer sve nam milosti od preslatkog Srca Isusova teku po tvojim rukama.« I na koncu dodaje ponizni zaziv: »Udjeli mi da te slavim, presveta Djevice, i daj mi snage protiv tvojih neprijatelja.«

Čin posvete sadrži posvemašnju bit duha V. B., a pristupnica osvjetljuje njezin oblik.

ČIN POSVETE BEZGRJEŠNOJ

Mi se možemo posvetiti Bezgrješnoj na razne načine i tu posvetu možemo izreći raznim riječima. Dapače, dovoljan je čak nutarnji čin volje, jer se upravo tu nalazi bit naše posвете Bezgrješnoj.

Ipak, da bi se olakšao, postoji jedan kratak obrazac, koji sadrži duh »Vojske Bezgrješne«:

»Bezgrješna, kraljice neba i zemlje, utočište grješnika i naša preljubljena majko, kojoj je Bog htio povjeriti svu ekonomiju milosrđa, ja, nedostojni grješnik, padam pred tvoje noge moleći te ponizno da me uzmeš cijeloga i potpuno kao svoju stvar i vlasništvo, i da sa mnom i sa svim sposobnostima moje duše i tijela, s cijelim mojim životom, smrću i vječnošću učiniš što ti se sviđa.

Raspolazi također ako želiš sa mnom bez ikakva ograničenja, da ispuniš ono što je o tebi rečeno: 'Ona će ti satrti glavu' (Post 3, 15) kao i 'Ti si sama uništila sve hereze na svijetu' (Časoslov Bl. Dj. Marije), da bih postao u tvojim bezgrješnim i milosrdnim rukama korisno sredstvo za ucjepljenje i što više povećanje tvo-

je slave u tolikim izgubljenim i ravnodušnim dušama i za što veće proširenje blagoslovljenoga kraljevstva presvetoga Srca Isusova. Kam ti dođeš, postižeš milost obraćenja i posvećenja, jer sve nam milosti od preslatkog Srca Isusovog teku po tvojim rukama.

V. Udjeli mi da te slavim, presveta Djevice.

R. Daj mi snage protiv tvojih neprijatelja.«

Ovaj čin posvete sastoji se od tri djela: zaziva, molbe da bi se ona udostojala primiti nas kao svoje vlasništvo i molbe da bi se udostojala služiti se nama da pridobije druge duše za sebe.

U zazivu najprije kažemo: Bezgrješna...

Mi joj se obraćamo ovim naslovom, jer se ona sama u Lurdu predstavila tim imenom »Bezgrješno začće«. Bog je bezgrješan u svakoj pojedinoj božanskoj osobi; ipak, Bog nije začet. Bezgrješni su anđeli, ali ni kod njih nema začća. I naši su praroditelji bili bezgrješni prije grijeha, no ni oni nisu bili začeti. Isus Krist je bio bezgrješan i začet, no on nije bio začće, jer je prije već postojao kao Bog, i na njega su se odnosile riječi koje su Mojsiju objavile Božje ime: »Ja sam onaj koji jesam« (Izl 3, 14), to jest onaj koji postoji uvijek i nema početka. Sve druge osobe su grijehom okaljano začće. Jedino je ona ne samo začeta nego začće i k tome još bezgrješno. Ovo ime sadrži i mnoga druga

otajstva, koja će se s vremenom otkriti. To pokazuje da Bezgrješno začeće spada na neki način na bit Bezgrješne. Ovo joj ime mora biti drago, jer ukazuje na prvu milost koju je primila u prvom času svoga postojanja, a prvi dar je uvijek najmiliji. Zatim, ovo se ime ostvarivalo tijekom cijelog njezina života, jer ona je uvijek bila bez grijeha. Zato je također bila puna milosti i Bog je uvijek bio s njom (usp, Lk 1, 28), dok nije postala Majkom Sina Božjega.

»Kraljice neba i zemlje...«

U obitelji roditelji koji vole svoju djecu, ispunjavaju u granicama mogućnosti želje svoje djece, samo ako im nisu na štetu. To više Bog, stvoritelj i prototip zemaljskih roditelja, želi udovoljiti volji svojih stvorenja, samo ako im to ne škodi, to jest, pod uvjetom da ta volja bude jednaka njegovoj volji. Bezgrješna se nikada ni u čemu nije udaljila od Božje volje. U svakoj stvari je ljubila božansku volju, ljubila je Boga, zato ju je pravedno nazvati »moleća Svemogućnost«; ona koja vrši svoj utjecaj na samoga Boga, na cijeli svemir. Ona je Kraljica neba i zemlje. U raju svi priznaju njeno vrhovništvo ljubavi. No onaj dio prvih anđela, koji nije htio priznati njeno kraljevsko dostojanstvo, izgubio je u raju svoje mjesto.

Ona je također Kraljica zemlje, jer je Majka Božja. Zato ona želi, i ima pravo na to, da je svaki čovjek dobrovoljno prizna, da je svako srce ljubi kao kraljicu, da bi ovo srce po njoj

sve više očišćeno postalo bezgrješno, slično nje-
nu srcu i sve više dostojno jedinstva s Bogom,
s presvetim Srcem Isusovim.

»Utočište grješnika...«

Bog je milosrdan, neizmjereno milosrdan, no ipak je pravedan, neizmjereno pravedan, tako da ne može trpjeti ni najmanji grijeh i mora zahtijevati njegovu potpunu zadovoljštinu. Djelitelj predragocjene Krvi Isusove, koja ima neizmjernu vrijednost i koja pere sve grijehe, jest Božje milosrde uosobljeno u Bezgrješnoj. Zato je s pravom nazivamo »Utočište grešnika«, velikih grešnika, sve kada bi izgledalo da ne zaslužuju nikakvo milosrde. Svakako, čistoća duše za nju jest nova potvrda njenog naslova »Bezgrješno začće«, i što je više neka duša upala u grijeh, to više se očituje snaga njene bezgrješnosti, koja čini tu dušu čistom kao snijeg.

»Naša preljubljena Majko...«

Bezgrješna je Majka cijeloga našega nadnaravnoga života, jer je Posrednica milosti, pače Majka božanske milosti, u nadnaravnom području. Osim toga, ona je preljubljena Majka, jer ti nemaš majke tako mile, tako ljubazne, tako Božje, kao Bezgrješnu, koja je sva Božja.

»Kojoj je Bog Htio povjeriti svu ekonomiju milosrda...«

Katkada se u obitelji otac raduje kada majka svojim posredovanjem zadrži njegovu ruku

koja bi htjela kazniti dijete, jer se tako zadovoljava pravdi i očituje milosrđe. Ne obustavlja se pravda bez razloga. Tako isto i Bog, da nas ne kazni, daje nam duhovnu majku i nikada se ne opire njenom zagovoru. Eto zašto sveci tvrde da je Isus za sebe zadržao ekonomiju pravednosti, da bi Bezgrješnoj povjerio svu ekonomiju milosrđa.

U drugom dijelu čina posvete mi govorimo: »Ja nedostojan grješnik...«

Priznajemo da nismo bezgrješni kao ona, nego da smo grješnici. To više što nitko od nas ne može reći da može provesti samo jedan dan a da ne učini ni jedan grijeh, nego se osjeća krivim za mnoge nevjere. Kažemo »nedostojan«, jer između Bezgrješne i osobe okaljane grijehom postoji na neki način neizmjerana razlika. Zato, mi iskreno priznajemo da nismo dostojni da joj se obratimo, da je molimo, da padnemo pred njene noge i molimo je da ne postanemo slični oholom Luciferu. Stoga i kažemo: »Padam pred tvoje noge moleći te ponizno da me uzmeš cijeloga i potpuno kao svoju stvar i svoje vlasništvo.«

Ovim riječima molimo, zaklinjemo Bezgrješnu, da nas primi i njoj se potpuno darujemo u svakom pogledu kao njena djeca, njeni robovi ljubavi, kao sluge, njena sredstva, u svakom pogledu i pod bilo kojim nazivom, koji bi još netko mogao ikada izraziti. I sve to kao stvar i vlasništvo njoj na raspolaganje, da se ona s

nama služi i da nas iskoristi sve do našega konačnog izgaranja.

»I da sa svim sposobnostima moje duše i tijela, s cijelim mojim životom, smrću i vječnošću učiniš što ti se sviđa...«

U ovoj točki mi joj predajemo cijelo svoje biće, sve moći duše, to jest razum, pamet i volju; to jest sva osjetila i svako pojedino, snagu, zdravlje ili bolest. Njoj predajemo sav svoj život sa svim svojim radosnim, žalosnim ili bilo kakvim događanjima. Njoj izručujemo svoju smrt u svakom trenutku, mjesto i način kako će nas zadesiti. Njoj izručujemo čak i svu vječnost. Pače, mi se čvrsto nadamo, da ćemo joj jedino u raju pripadati na neusporedivo savršeniji način. Tako mi želimo i molimo da u svakom pogledu postanemo sve savršenije njezini.

U trećem dijelu čina posvete mi je molimo: »Raspolazi, ako želiš, sa mnom, bez ikakva ograničenja, da ispuniš ono što je o tebi rečeno: 'Ona će ti satrti glavu' (Post 3, 15) kao i: 'Ti si sama uništila sve hereze na čitavom svijetu' (časoslov Bl. Dj. Marije) ...«

Na kipovima i slikama koji prikazuju Bezgrješnu vidimo uvijek pod njenim nogama zmiju kako zemaljsku kuglu obavlja svojim tijelom i kako joj ona gazi glavu. On, sotona, okaljani grijehom, nastoji okaljati sve duše na zemlji, mrzi onu koja je uvijek bila bezgriješna. Stavljajući zamke na njenu petu kod njezine djece, no

u borbi s njom ona mu uvijek satire glavu u svakoj duši, koja se njoj utječe. Molimo je da se udostoji nama poslužiti, ako želi, kao sredstvom da satire u nesretnim dušama oholi zmijski vrat. Nastavljajući već citirani redak, Sveto pismo dodaje: »A ti ćeš stavljati zamke njenoj peti«, i stvarno zli duh posebno vreba na one koji se posvećuju Bezgrješnoj, jer je želi bar po njima uvrijediti. No, svi njegovi pokušaji stalno završavaju još sramnijim porazom. Zato njegov nemoćni bijes postaje još žešći.

Riječi: »Ti si uništila sve hereze na čitavom svijetu«, uzete su iz božanskog časoslova. Crkva nalaže svećenicima da joj govore te riječi. Crkva govori o »zabludama«, a ne o »hereticima«, jer ih ona, Marija, ljubi i upravo zbog te ljubavi želi ih osloboditi od zablude krivovjerja. Još kaže: »Sve«, bez ikakve iznimke. »Ti sama«, jer dostatna je ona sama. Bog pripada njoj sa svim blagom milosti, milostima obraćanja i posvećenja duša. »Na cijelom svijetu«: ovdje nije isključen ni jedan kutić svijeta. U ovom dijelu čina posvete mi je molimo da se udostoji poslužiti se nama da uništi cijelo zmijino tijelo, to jest najrazličitije hereze koje su u svijetu.

»Da bi postao u tvojim bezgrješnim i milosrdnim rukama korisno sredstvo za ucjepljenje i što više povećanje tvoje slave u tolikim izgubljenim i ravnodušnim dušama...«

Na zemlji vidimo tolike nesretne i zabludjele duše, koje ne znaju ni smisao svog života,

koje ljube razna prolazna dobra umjesto jedinog dobra, Boga. Mnoge od njih su ravnodušne prema najuzvišenijoj ljubavi. Mi želimo »uspostaviti i povećati što više slavu« Bezgrješne u tim dušama, molimo je da nas učini korisnim sredstvima u svojim bezgrješnim i milosrdnim rukama, pa ne dopusti da joj se opiremo; da nas privoli silom, ako je ne bismo htjeli slušati.

»Za što veće proširenje blagoslovljenoga kraljevstva presvetog Srca Isusova...«

Presveto Srce Isusovo je Božja ljubav prema ljudima. Njegovo kraljevstvo jest gospodstvo ove ljubavi u dušama ljudi, ljubav koju je Isus očitovao u jaslicama, kroz cijeli život, na križu, u euharistiji i davanju svoje Majke nama. On želi upaliti tu ljubav u srcima ljudi. Učiniti i povećati slavu Bezgrješne, osvojiti duše za nju, to znači osvojiti duše Majci Isusovoj, koja u njima uspostavlja kraljevstvo Isusovo.

»Kamo ti dođeš, postižeš milost obraćenja, jer sve nam milosti od preslatkog Srca Isusova teku po tvojim rukama...«

Bezgrješna je »moleća svemogućnost«. Sva-ko obraćenje i posvećenje je djelo milosti. A ona je posrednica svih milosti. Zato je ona dostatna za dijeljenje i postizanje svih milosti, svake milosti. Za vrijeme ukazanja čudotvorne medaljice blažena Katarina Labouré je vidjela

kako zrake struje s dragocjenih prstenova koje je Bezgrješna nosila na prstima ruke. Te su zrake označavale milosti koje Bezgrješna velikodušno dijeli svima onima koji ih žele. I Ratisbonne, govoreći o ukazanju koje je imao, spominje zrake milosti.

»Udijeli mi da te slavim, presveta Djevice. Daj mi snage protiv tvojih neprijatelja!«

Jedna legenda kaže da je franjevac Duns Scot, dok je išao na raspravu na kojoj je u Parizu na sveučilištu Sorboni imao braniti povlasticu Bezgrješnog začeca, prolazio pokraj kipa presvete Majke i upravio joj gornji zaziv, a Gospa da je prignula glavu u znak odobravanja. Duns Scot se u prvom dijelu ove molitve obraća Majci Božjoj i moli je za milost da je može hvaliti, jer uviđa da je za tako uzvišeno djelo vrlo nedostojan, kao što je slavljenje Gospe. Priznaje da ta milost ovisi o njoj i kako je potrebno te mu je ona udijeli, da bi uspjeh mogao okruniti njegova nastojanja.

Drugi dio je snažan, odlučan, hrabar. On moli jakost da može poraziti zmiju, da bude oruđe u njenim rukama.

Ali, tko je neprijatelj Bezgrješne? Sve ono što je grijehom okaljano, što ne vodi Bogu, što nije ljubav; sve ono što je plod paklene zmije, a ona je oličenje laži: svi naši nedostaci, svi naši grijesi. Molimo je da nam udijeli snagu protiv toga. I upravo zbog toga postoje sve pobožnosti,

molitve, zbog toga su sveti sakramenti; za dobivanje snage, za nadvladavanje svih zapreka koje stoje na putu prema Bogu, u sve žarčoj ljubavi, u nastojanju oko sličnosti Bogu, u sjeдинjenju sa samim Bogom.

Kao što smo od Boga izišli preko stvaranja, tako ćemo se Bogu i vratiti. Sva nam priroda govori o tome i, kamo god pogledamo, vidimo da svakom dijelu odgovara isto ili protivno djelovanje, kao jeka Božjeg djelovanja kao i djelovanja u stvaranju. Na tom putu reakcije stvor, koji je obdaren slobodnom voljom, nailazi na poteškoće i protivnosti, koje Bog pripušta da još više poraste snaga preko koje stvor teži prema njemu.

Da bi stvorenje zadobilo potrebnu snagu za postizanje tog cilja, treba moliti; treba izmoliti tu snagu od onoga koji je izvor svake snage i koji s ljubavlju promatra nastojanja svog stvorenja i želi da ono stigne k njemu i ne šteti svoju pomoć. I ako se dogodi da se usput ovo stvorenje, ovaj njegov dragi sin spotakne, da padne, da se zamaže, uprlja, ovaj ljubazni otac ne može gledati njegovu nesreću. Šalje svoga jedinorođenog Sina, koji palom stvorenju svojim životom i svojom smrću pokazuje jasan i siguran put. Svojom presvetom krvlju, koja ima neizmjernu vrijednost, pere prljavštinu i liječi rane. Ipak, da duša ne bi izgubila nadu od straha pred povrijeđenom Božjom pravdom, Bog šalje onu koja je oličenje njegove ljubavi, zaruč-

nicu Duha punu majčinske ljubavi, Bezgrješnu, koja je sva lijepa, neokaljana, sestra ljudskog bića (iako je kćerka ljudskog stvorenja), i povjerava joj raspodjelu čitavoga svog milosrđa dušama. Postavlja je Posrednicom milosti, koju je zaslužio njezin Sin, majkom milosti, majkom duša koje su milošću preporođene i koje se neprestano preporučaju i sve savršenije pobožanstvenjuju.

ORGANIZACIJSKI OBLICI

Kao kod svake težnje prema nekom idealu, tako i kod »Vojske Bezgrješne« nema ni jedan organizacijski oblik tijesno povezan na njezinu bit iako takvi oblici potpomažu da se snage usmjere za postizanje nekog cilja. Tko je upoznao i uzljubio Bezgrješnu, taj se njoj posvećuje tako savršeno da za njega više ništa ne preostaje.

Savršeni je vitez Bezgrješne tko čini sve da u svakom pogledu postane sve više njeno vlasništvo, tko nastoji oko njenog kraljevstva u dušama da se i drugi njoj posvete, te pazi da mu ne izmakne ni jedno sredstvo, pa ni onda kada ga to može mnogo stajati i kada je prisiljen da krvlju posvjedoči vlastiti ideal, pače da postigne najveću sreću, vrhunac vlastitog života, s ciljem da za nju stekne sve duše, upravo sve, gdje god one bile i kojoj god narodnosti ili rasi pripadale i u koje god vrijeme živjele, sada i u budućnosti: taj je sigurno vitez Bezgrješne, iako nikada nije ni čuo govoriti o udruzi »Vojske Bezgrješne« i nije upisan u njezino članstvo.

Zakonik kanonskog prava, nakon govora o redovničkim institucijama, razlikuje tri vrste

crkvenih udruga: 1) pobožne udruge bez organizacijskog ustrojstva; 2) udruženja koja imaju to ustrojstvo; 3) bratovštine, koje se osim toga brinu oko vanjskih čina božanskog kulta.

Sveta Stolica odobrila je »Vojsku Bezgrješne« kao »pobožnu udrugu«. No, da bi ona bila valjana, nisu obvezatni ni upravni odbori, ni sastanci. No, gdje je to potrebno, tu su onda samo sredstva. Zato, svatko može ući i biti u »Vojsci Bezgrješne«, također ako pripada i drugim udrugama ili ako je čak i član redovničkog instituta.

Crkveno zakonodavstvo određuje neke posebne uvjete u poglavlju koje govori o udruženjima općenito i o pobožnim udrugama napose.

PRVOTNO SJEDIŠTE

Da bi neko udruženje sačuvalo jedinstvo i moglo se razvijati, nužno treba imati neku vrstu mozga, prvotno sjedište. Tako ni V. B. ne može biti bez središnjeg sjedišta bilo svjetskog ili nacionalnog karaktera, a ako treba, također biskupijskog ili manjeg područja, kao župskog. Svako od tih sjedišta treba usklađivati nastojanja svih područja za odrasle, za mlade i djecu, za žene i muževe.

Odnos prema drugim udruženjima

Neka se V. B. u odnosu prema drugim udruženjima čuva suparništva, dapače, gdje nije potrebno, neka ni ne nastoji osnivati šire područje V. B. Međutim, prema onomu što je rečeno u pristupnici, neka se čini sve da se pridobije svaka duša bez iznimke.

Mnoga su udruženja već istrošila velike energije za Gospinu stvar. No, Bog ju je tako proslavio da sve ono što će duše, koje je mnogo ljube, činiti za nju do konca svijeta, neće nikada biti jednako slavi koju ona zaslužuje. No, čini se da u ova posljednja vremena Bezgrješ-

na želi da se njena povlastica Bezgrješnog začea upozna više nego u prošlosti i da Bog bude proslavljen po ovoj milosti koju joj je udijelio. »Vojska Bezgrješne« želi dodati svoj slabi glas općem zboru stvorova koji slavi Gospu.

»Vojska Bezgrješne« želi da Bezgrješna kraljuje u svakoj duši i da se njeno kraljevstvo širi i produbljuje sve više i više. Zato se katkada događa da neka udruženja, koja žele ponirati u stvar Bezgrješne, prijanjaju uz V. B. u cijelosti, kao što su živa krunica, Marijina udruženja, itd.

Potreba¹¹

Ono što »Vojska Bezgrješne« daje duši

Tko se posvetio Bezgrješnoj u duhu V. B., živo osjeća da joj pripada u svemu i da više ne pripada sebi i da je uistinu postao njena svojina, svojina Bezgrješne, Gospe, prave i ljubazne Kraljice neba i zemlje.

¹¹ O. Maksimilijan je ovdje svom daktilografu izdiktirao samo podnaslov, misleći razviti svoju misao u drugo vrijeme.

Bezgrješna je majka. No, ovaj je naziv nesavršen, kao i drugi koji se odnose na nju i na Boga (kraljica, gospođa, itd.). To je analogija.

Blažena Djevica Marija – Bezgrješna

BEZGRJEŠNA JE TVOJA, TI SI NJEZIN

Uvijek, bez iznimke, potpuno – sve dok se ne postane vitez bez ikakvog ograničenja, potpuno.

Majka, Kraljica, itd. (postanak, nesavršena spoznaja).

1) Sin; 2) sličnost, slika; 3) (bez prava) stvar i vlasništvo (ljubav).

(Bezgrješna je naša Majka, jer):

1. to je opće uvjerenje, osjećaj vjernika.

2. Dala nam je Isusa.

3. Majka je glave Crkve, Isusa, a zatim i udova.

4. Majka je Božje milosti, milosti Duha Svetoga, posrednica milosti, Majka milosnog života, duhovnog života.

5. Majka je Otkupitelja, a stoga i otkupljenih (Suotkupiteljica).

6. Majka je samog Stvoritelja, a zato i stvorova (anđela, ljudi, itd.).

Ti si, dakle, dijete:

1. Ljubi je kao Majku sa svom svojom velikodušnošću. Ona te ljubi do žrtvovanja Sina Božjega. Kod navještenja te je drage volje prihvatila kao sina.

2. Ona će te učiniti sličnim sebi, učinit će te sve bezgrješnijim, hranit će te mlijekom svoje milosti. Samo dopusti da te ona vodi, pusti da te ona sve više oblikuje. Bdi nad čistoćom svoje savjesti, čisti je u njenoj ljubavi. Nemoj se obeshrabriti ni nakon teškog grijeha, pa i ako ga poćiniš više puta. Ćin savršene ljubavi oćistit će te.

3. Stvar i vlasništvo. Neka ona ćini s tobom što hoće. Neka se ne osjeća vezanom nekim ogranićenjem koje proizlazi iz obveza majke prema svome sinu. Budi njena stvar i vlasništvo. Neka se ona tobom slobodno slući, neka tobom raspolaće bez ikakva pridržaja, kako god ona ćeli.

Neka bude tvoja vlasnica, tvoja gospodarica i posvemašnjaja kraljica. Sluga prodaje svoj rad. Ti, naprotiv, kao dar prikaći napor, trpljenje, cijelog sebe.

Zaklinji je da ne uvaćava tvoju slobodnu volju, nego neka postupa s tobom uvijek slobodno prema svojoj volji.

Budi njezin sin, sluga, rob ljubavi, u svakom pogledu i nazivu koji je do sada bio ili će se moći pronaći u ovom naćem ili budućem vremenu. Jednom rijećju: budi njezin!

Postani vitez, da bi i drugi postali sve više njezino vlasništvo kao ti i više od tebe. I svi oni koji žive i koji će živjeti na ovoj zemaljskoj kugli neka s njom surađuju u borbi protiv zmiје.

Pripadaj Bezgrješnoj, da savjest postane sve čišća i čišća, Bezgrješna, kao što je ona od Isusa, da postane Majka i osvoji srca za nju.

Ti si njezin:

1. Daj da te Bezgrješna vodi: sve ono što ne ovisi od tvoje volje, ona to sigurno pripušta za tvoje dobro, makar dolazilo od zloće drugih. Ona želi da ti se to dogodi.

2. Odgovaraj na teškoću: a) ne pridaj nikakvu važnost ako ti ne pomaže niti ti priječi da postigneš cilj svog približavanja njoj, njenoj ljubavi, Isusu, Ocu; ili b) posluži se njom prihvaćajući je, ako ti pomaže; c) bori se protiv nje, ako te priječi. Ona želi da ti tako radiš.

3. U redovničkoj poslušnosti njena je volja sigurno volja Sina i Oca. Zato je bezgranično mudra, razborita, moćna, dobra, iako nisi u stanju to shvatiti svojim razumom, jer je tvoja pamet ograničena i sklona zabludi.

4. Dok vršiš njenu volju, ti očituješ izvornu ljubav, koja je svojstvena njoj, Isusu i Ocu; ti postaješ svetac.

5. To što hoće Otac, to hoće i Sin i Duh, to žele Isus i Bezgrješna, njihova se volja nikada ne suprotstavlja.

6. U stvarima u kojima ne odlučuju ni potreba ni poslušnost, vladaj se kako želiš, tražeći da joj se svidiš. Ljubi i čini što hoćeš, prema misli sv. Augustina.

7. Nastoj sačuvati čistu savjest. Pazi da ne padneš, no ako bi i pao, nemoj kasniti da se dignesh.

8. Ona će te očuvati od pada ako staviš svoju nadu u nju i ako se ne budeš pouzdavao u samoga sebe, a sa svoje strane budeš činio što je moguće, s njezinom pomoću, da ne padneš.

9. Razlog pada je povjerenje u svoje vlastite snage, dok je istina da mi sami po sebi nismo ništa i da ne možemo ništa učiniti. Bez nje, bez Posrednice milosti, nema spasa od pada.

10. U slučaju pada odmah se uteci njoj dok padaš i moli oprostjenje: »Draga Majko, oprosti mi i izmoli mi oprostjenje od Isusa!« Nastoj izvršiti buduća djela tako da se što više svidiš njoj i Isusu, te budi siguran da će ovaj čin ljubavi potpuno uništiti onaj grijeh. Na prvoj ispovijedi, kad budeš išao, optuži se zbog pada, iako ga se ona, Isus i Otac već duže vremena ne sjećaju.

11. Ljubi svim svojim bićem, svom svojom voljom, svim svojim osjećajem, no ako osjećaš suhoću i ne možeš probuditi osjećaje ljubavi, nemoj se uznemirivati, jer to ne spada na bit ljubavi. Ako tvoja volja želi ispuniti samo njenu volju, budi siguran da uistinu ljubiš nju, Isusa i Oca.

12. Nemoj zaboraviti da se svetost ne sastoji u izvanrednim stvarima, nego u dobrom ispunjavanju svojih dužnosti prema Bogu, prema sebi samomu i prema drugima.

13. Nijedno, ni najsvetije životno zvanje, ne osigurava ti posvetu duše ako budeš zanemarivao dužnosti koje proizlaze iz tog zvanja.

Nastoj prepoznati u tim dužnostima sigurnu volju Bezgrješne. Ako je ispunjavaš, to svjedoči o tvojoj ljubavi prema njoj, i u njoj i po njoj o ljubavi prema Isusu i Ocu.

Dapače, molitva, pokora i djela, iako su u sebi dobra, nisu joj ugodna ako te priječe u vjernom vršenju tvojih dužnosti. Po njima se upravo očituje njena volja.

14. Možeš se mirno koristiti izrazima: »Želim vršiti volju Bezgrješne«, »Neka bude volja Bezgrješne«, »Bezgrješna je tako odredila«, jer ona želi ono što Isus želi, a Isus želi ono što Otac hoće. Njena se volja, dakle, ne razlikuje od volje Sina, i Oca. Pače, pozivajući se bez ikakva pridržaja na njenu volju, time priznaješ ne samo da ljubiš volju Božju, nego priznaješ da je njena volja tako savršena da se ni u čemu ne razlikuje od volje Božje, pa daješ slavu Bogu, Ocu i Sinu zato što je stvorio tako savršeno stvorenje i što je nju učinio svojom Majkom.

**BEZGRJEŠNA:
EVO NAŠEG
IDEALA!**

DODATAK

Predgovor uz dodatak

Sv. Maksimilijan Kolbe je upravo radio na djelu »Bezgrješna« kad je uhićen i nakon nekoliko mjeseci deportiran u logor, gdje je mučenički dovršio svoj život. Njegova knjiga o Bezgrješnoj, koja je trebala biti svojevrsna mariologija i temelj pokreta »Vojske Bezgrješne«, ostala je tako nedovršena, ali iz nacrtu koji je prethodno Kolbe bio razradio, vidi se da bi još mnogo građe trebalo uvrstiti u djelo da bude cjelovito i zaokruženo. Svjestan tih nedostataka izdavač ovoga hrvatskog djela u dodatku ove knjige kao prilog uvrštava neka Kolbeova pisma, dosta karakteristična za njegov odnos prema temi Bezgrješne, u uvjerenju da bi i ta građa mogla upotpuniti i zaokružiti Kolbeov pogled na onu koja mu je bila ideal života.

IZDAVAČ

BEZGRJEŠNA: EVO NAŠEG IDEALA!

PISMO BRATU ALFONSU

(Zakopane, 19. studenog 1926.)

Što se tiče odnosa s o. gvardijanom, uvijek sam tražio da pronađem mogući dogovor i sklad (nisam uvijek u tome uspijevao), ali sam se strogo držao načela da je moj poglavar, što se tiče pitanja izdavačke djelatnosti, o. provincijal i jedino on. Osim toga, budući da mi je jednom o. provincijal pisao da se mogu ravnati koristeći se blagom savjeta o. Melkiora (i dao sam mu do znanja da se toga držim), smatrao sam savjete ovoga posljednjeg jako mjerodavnim i vrlo sam se često po njima ravnao, jer volja Božja = volja Bezgrješne = volja o. provincijala = savjet o. Melkiora. Uz to, kada mi se činilo prikladnim, savjetovao sam se s o. gvardijanom i s ostalom braćom pojedinačno, tražeći njihovo mišljenje, ali samo onda kada mi se to činilo prikladnim. To je psihološki razumljivo: svi su znatiželjni da znaju što se događa u tom izdavačkom pothvatu. Zato mislim da se blagoslovi biskupâ i ostale zgodne zanimljivosti mogu pripočiti i drugima. Ipak, nikada – to je i

savjet upravitelja izdavačke kuće otaca isusovaca – nikada ne treba iznositi financijsko stanje. O tome valja izvijestiti samo o. provincijala. O dugovima i potrebama može se razgovarati...

PS. Kada bi me hvatala glavobolja i tjeskoba zbog izdavaštva, više bi puta iznikla misao: »Ludo, što se mučiš? Da li je možda tvoja ova izdavačka djelatnost? Ako sve ovisi o Bezgrješnoj, povjeri njoj sve brige. Ona će sama riješiti sve na najbolji način. Prepusti se njoj da te vodi!« I ponovno su se vraćali mir i unutrašnja vedrina.

PISMO BRATU ALFONSU

(Nagasaki, 30. rujna 1930.)

Morao bih na jednak način odgovoriti brojnim priložima koje je sadržavala čestitka za imendan, ali mi je to nemoguće, zato svima pripada moj »Bog plati!« preko Bezgrješne.

Nadasve me ispunilo radošću što sam zamijetio kako je na svakoj stranici »svešćica« prisutan duh Bezgrješne. Njoj su upućene misli, želje, čestitke i obećanja. Samo je tu i tamo bilo moguće zapaziti malko onoga »kađenja« na malograđanski način, što toliko cijene svjetovnjaci koji vole »uzajamno klanjanje«, ali shvaćam da su neki ušli u Niepokalanow tek odnedavno, pa još ne vode brigu o tome da svi mi,

bez ikakve iznimke, znamo samo rasipati Božju milost i da smo stvarno beskorisne sluge.

Zahvaljujem od sveg srca onima koji su mi poželjeli nadasve ono što Bezgrješna hoće od mene, a ne obratno, da se ja »umaram za našu ljubljenu Majčicu«, da budem »poučljivo sredstvo za ostvarenje onoga što ona želi i da je nikada ne ometam u njezinim nakanama, kao i također da ništa ne učinim protiv temeljne krjeposti poniznosti«; da uzmognem »istrošiti svoje snage za Mariju i da budem prezren kao metla«, »da uspijem dobiti osmijeh Bezgrješne«, »da »osvojim cijeli svijet za nju«, itd., itd., itd. Zahvaljujem i onom siromašku koji mi ne čestita »vrlo dug život«, već, »želim« – piše – »i željet ću cijelog života sve do smrti da vi, oče, što prije možete poći u susret Bezgrješnoj«. Bezgrješna neka svima naplati.

Zahvali također s moje strane i gospodi profesorima, makar pišem izdaleka, zato što obećavaju da će »rado posvetiti sve svoje sposobnosti i snage da bi stvorili armiju vitezova, sposobnih da povedu cijeli svijet štovanju Bezgrješne«. Bezgrješna neće zaboraviti na njih, napose u trenucima smrti i još više u nebu.

Sjemeništarcima bih želio reći, dok im zahvaljujem, da promisle koji put što će biti od njih za deset ili petnaest godina, kroz stotinu, dvije stotine i tisuću godina i zatim neka uče koliko hoće.

PISMO BRATU ALFONSU

(Zakopane, 2. studenoga 1926.)

Unatoč svojem velikom neznanju, grješka-ma, propustima, slabostima i tolikim teškoćama, ja se često čudim što »Rycerz« još postoji, dapače, što se razvija bolje od drugih revija. Koji put se zaustavljam pred ulazom u tiskaru i pitam se: »Odakle sve to?« Ali čim podignem pogled, nalazim odgovor pred očima: Bezgrješna! Ona dokazuje što zna činiti. Što je veća naša nesposobnost i što su brojnije prepreke, to više ona dokazuje da sve zna. U tom priznanju leži izvor izvanredne sposobnosti razvitka našega izdavačkog pothvata. Ti si to shvatio i divno izrazio u uvodnom članku prosinačkog broja.

Osim toga, važan je cilj izdavačke kuće da uvijek vrši napor za osvajanje Bezgrješnoj cijeloga svijeta i svake pojedine duše, koja postoji i koja će postojati, sve do svršetka svijeta. Nikada nam nije bio cilj ona »prokleta zarada«, kako je – već sam ti govorio – zamišljao jedan od naše braće: »Ne treba se dalje razvijati, sada strojevi u potpunosti zadovoljavaju: odsad ćemo zarađivati!« Eto, na taj se način sredstvo zamjenjuje ciljem i cilj sredstvom. Očito je, kao prva neposredna posljedica toga da se »ne razvija dalje«: neka se slobodno gube duše, neka se đavolski tisak razvija na zastrašujući način i tako sije nevjeru i moralno rasulo, a mi ćemo »zarađivati!« To je već posjedovanje, samo u drukčijem obliku. Jasno je da bi u tom slučaju

prokletstvo svetog oca Franje palo na tu vrstu tiskare koja osigurava miran život, kao što su donedavna zemljišni posjedi bili propast za »gospodu« (tako su u Italiji zvali nas franjevce konventualce). Blagoslov neba bila bi tada propast tiskare ili zapljena od strane vlasti, pa bi »gospoda« franjevci postala mala braća i latili se posla oko spasa duša, makar u strahu da neće imati ni komadić kruha.

Pišem ti sve ovo da bih ti rekao dokle bi se došlo, na kraju krajeva, ako se odbaci cilj, jer tko zna koliko braće tako misli, pa će ti se vjerojatno pružiti prigoda da ispraviš njihove ideje.

S druge strane, onima koji traže kraljevstvo Božje, »sve će se ostalo dati« (vidi Mt 6, 33; Lk 12, 31), ali moraju jedino »tražiti kraljevstvo Božje«.

PISMO O. FLORIJANU KOZIURI U NIEPOKALANOWU

(Nagasaki, 18. siječnja 1931.)

Jako nas je obradovalo objavljivanje »Vijesti Provincijalata«. Kako je većina naše subraće prihvatila pojam siromaštva izražen u reviji? Ima, ipak, nekoliko povijesnih netočnosti s obzirom na Niepokalanow; na primjer: ja nisam iznudio zemljište od gospodara, nego smo molili Bezgrješnu da ona to učini kako želi (braća koja su živjela u Grodnu toga se sjećaju).

U povjerenju (nije za sve): Bojim se jednako da će i Niepokalanow smatrati kao samostan koji je u mogućnosti da uzdržava malo sjemenište provincije, a ne kao djelo Bezgrješne, nastalo uz pomoć novca darovanog za širenje njezina štovanja: od tog novca – to bi bila; prava nepravda! – nije dopušteno upotrijebiti ni pare za neku drugu svrhu, pa bila i najplemenitija, već jedino za stvar Bezgrješne. Nije nam dopušteno koristiti se tim darovima za svrhu koja bi bila drukčija od one za koju su namijenjeni. Mi smo samo upravitelji darova članova V. B. i čitatelja »Viteza Bezgrješne«, namijenjenih »Vitezu« za osvajanje svijeta Bezgrješnoj, a ne za našu upotrebu. To sam bio izjavio ocu provincijalu za kanonskog pohoda (koliko se sjećam) i on je to bio prihvatio baš na temelju ovih zamisli i ovlastio daljnja ulaganja.

U vezi s tim ja mislim da malo sjemenište, uzdržavano milodarima koje primamo za Bezgrješnu, mora služiti jedino stvari Bezgrješne. Znam, jer sam to sâm čuo, da mnoga braća provincije ne žele tako shvatiti ovo pitanje. Ipak, čini mi se da je problem jasan. S druge strane, nemamo nikakvu obvezu, a možda bi čak bilo nerazborito i štetno, govoriti onima koji nisu zaduženi za ovaj problem (pa bili i članovi provincije); dovoljno je biti otvoren prema poglavarima, koji imaju vlast nad time.

Ako u mojem razmišljanju ima nešto što nije u redu, spreman sam vrlo rado to popraviti.

Tvrdim zato, da se svi mi i svaki od nas napose možemo osjećati vrlo sretnima zbog činjenice što smo u mogućnosti dostojno surađivati što je više moguće u stvari Bezgrješne, a svi – pojedini redovnik, samostan, provincija, Red, ostali redovi i različiti instituti – mogu pružiti sve ono, koliko je u njihovoj mogućnosti, za jednu tako važnu i uzvišenu stvar. Ipak, nikome – ni pod kojom izlikom i ni pod kojim oblikom – nije dopušteno nešto izvući – od onoga što je prethodno dao: kakav bi to bio dar? Ili, što bi bilo još gore, čak uzeti ono što su drugi dali.

Zato, smatram da moramo biti neizmjereno zahvalni Bezgrješnoj, koja je, po svojoj dobroti, htjela svrnuti svoj pogled na nas i povjeriti nam svoju stvar, makar bi franjevci opservanti, kapucini, isusovci, itd., mogli s većom lakoćom izvršiti takvo djelo u svijetu, jer su mnogo brojniji od nas i rašireni na mnogo više mjesta širom svijeta. Dugujemo, zato, Bezgrješnoj veliku zahvalnost zajedno s naporom da na najbolji način odgovorimo tako velikoj milosti. Nije nam dopušteno za drugu svrhu, pa radilo se i o vrlo plemenitoj stvari, upotrijebiti ni novčića od onoga što je poklonjeno za Bezgrješnu.

Osim toga, moje je mišljenje da sjemeništarci moraju znati kako nije njihov cilj postati uzornim svećenicima provincije, već da se moraju pripremiti da osvoje cijeli svijet za Bezgrješnu i preko nje za Presveto Srce Isusovo, i to što prije, sa svakim raspoloživim sredstvom, uključivši i najsuvremenija. Dapače, jedan sje-

meništarac koji ne bi pokazao nadu da će se odgojiti za »viteza Bezgrješne« ne može jesti kruh kupljen darovima koji su primljeni za širenje štovanja Bezgrješne. Ako nije spreman ljubiti Bezgrješnu tako žarko da se zbog nje ne bi suspregao nadvladati svaku zapreku, pa radilo se i o žrtvi života, bilo gdje, daleko od domovine, ako nije spreman podnijeti glad, zimu i žegu južnog sunca, takav se sjemeništarac ne može školovati u Niepokalanowu.

Dakle, ja mislim da to mora biti smjer odgoja, da je to svrha malog sjemeništa i ostalih ustanova koje podržavaju milodari članova V. B. i čitatelja »Viteza Bezgrješne«: osvajanje cijeloga svijeta za Bezgrješnu. Zar nije tako?

PISMO PROVINCIJALU O. KORNELJU CZUPRYKU

(Nagasaki, 30. siječnja 1931.)

... U redu, više ću se brinuti za sebe. Osobno sam uvjeren da zanemarujem mnoge dobre stvari, da one dobre obavljam loše; a ne manjkaju mi ni zloće, ali nadam se u Bezgrješnu, koja može nadoknaditi svaku stvar i preobraziti je u veće dobro. Ponekad se čak divim i izražavam svoju zahvalnost Bezgrješnoj zbog toga što me još ne odbija, već se čak želi sa mnom poslužiti, posebno zato što, pun ponosa, pripisujem samom sebi ono što se ona sama dostojala urediti. Slava Bezgrješnoj za sve! O, ko-

liko mi se puta čini da nemam više vjere ni ufanja, pa ni da ne osjećam ljubavi! Đavao mi podmeće pitanje: »Zašto si došao ovamo?« i moja se narav buni na brige, neugodnosti, trpljenja, i želi dokonu i lijenu vedrinu...

PISMO FRA MIECZYSŁAWU MIROCHNI U NAGASAKIJU

(U vlaku prema Tokiju, 17. ožujka 1931.)

Moja draga braćo!¹²

Kako je mila i draga, vrlo mila i vrlo draga, u stvarnosti redovničkog života činjenica da se Bog i Bezgrješna dostoje govoriti tako jasno i podrobno po svetoj poslušnosti! To je, na određeni način, tajna, čije shvaćanje i prihvaćanje Bog daje samo onim dušama koje je izabrao da bi savršeno upoznale njegovu volju, odnosno, koje će im dokazati savršenu ljubav (radi se o jednoj te istoj stvari) u redovničkom životu. Svjetovnjaci to ne mogu razumjeti i smatraju poslušnost, koja je za nas redovnike najdraža

¹² Nakon uvodnih misli upućenih fra Mieczysławu Mirochni, svojem zamjeniku u Nagasakiju, za vrijeme putovanja na Provincijaski kapitul, sada o. Maksimilijan prelazi na svu braću i upućuje im svoju očinsku riječ. Značajno je uočiti kako ih najprije naziva »braćom«, zatim »djecom«, da bi ih na kraju uopćeno apostrofirao kao »predragi«.

stvarnost, oblikom ropstva. Za njih je to skriveno otajstvo.

Koliko mira i autentične sreće ulijeva u jednu dušu spoznaja da na siguran način izvršava volju Božju, da je sigurno sredstvo u rukama Bezgrješne! Redovnik koji je uvjeren u ovu istinu nema povjerenja u svoju pamet, ništa ne traži svojom voljom osim Boga i njegove svete volje; nije navezan ni na posao, ni na mjesto, pa ni na oblike pobožnosti, nego jedino i isključivo na volju Boga, na Boga preko Bezgrješne.

Konačno, kako će biti slatka smrt za njega! Kakvom li će vedrinom, kakvom slatkoćom ispuniti njegovo srce spoznanje da je u svemu jedino i isključivo slušalo volju Božju, volju Bezgrješne, po svetoj poslušnosti. Kako li će blagoslivljati one poglavare koji su bez milosti lomili njegovu volju i koji su ga na određeni način prisilili da ide samo dugim putem slijepe poslušnosti; a s kolikim li će se žaljenjem i grizodušjem na smrtničkom krevetu sjećati onih poglavara, na koje se možda bio više navezao zato što su bili »popustljiviji«, »s više razumijevanja«, »naklonjeniji«, »bolji«, više puta mu dopustivši da zadovolji svoju osobnu volju i tako izgubi bezbrojne milosti blagoslova i božanskih slatkoća.

To Gospodin pridržava samo za plemenite duše, spremne da se odmah odreknu stvari koje su im draže, razumnije i više, kada poslušnost traži nešto posve drugo, odnosno, kada sam Bog

pokazuje drugačiji put. Potpuno svjesne toga, duše koje stvarno ljube Boga, ne mogu živjeti bez stalnog odricanja samih sebe, svojih užitaka, svoje pameti, svoje volje, kako bi stalno gorjele i uvijek se raspaljivale vatrom one prave ljubavi koja se ne sastoji u slatkom osjećanju, nego u volji koja je svagdje i u svemu uvijek spremna ispunjavati samo, jedino i isključivo volju Božju, koju one otkrivaju okom vjere i ljube više nego svoj život u svetoj poslušnosti.

S druge strane, koliku bol pribavljaju Srcu Isusovu one redovničke duše koje, zbog pomanjkanja stalnog bdjenja nad samim sobom, zbog zanemarivanja stalne molitve posredstvom strelovitih molitvica, zbog neprihvatanja odlučne borbe protiv samih sebe u onome što prividno nije veliko, gube sve više sjaj svjetla vjere i shvaćanja da slijepa poslušnost otkriva volju samog Boga, te u poglavarima uvijek gledaju samo ono što i pogani mogu otkriti, to jest više ili manje razborite, više ili manje mudre, stare ili mlade, velike ili male ljude.

To se konkretno očituje odmah i na van. Kada poglavari narede nešto što nije po njihovom uvjerenju ili nije po njihovoj volji, pokazuju nezadovoljstvo ili navode suprotne razloge, ali tako da poglavar jasno shvati da će im pribaviti neugodnost ako ne uzme u obzir njihovu motivaciju... S kakvim li će žaljenjem ili čak i s očajanjem oni na času smrti razmatrati ona prilagođavanja Božje volje njihovoj osobnoj volji. Koji put poglavari (da izbjegnu veće zlo, na

primjer, neizvršavanje odredbe, ili – što je više ili manje isto – licemjerno izvršavanje, uz unutrašnje protivljenje) popuštaju pred onim koji uporno traži. U času suda Gospodin će mu predbaciti ovo kršenje, jer se stvarno radilo o pravom kršenju, makar i zamaskiranom kršenju volje Božje... Nije ništa neobično ako se takva duša, stalno nemirna i u neprekidnom nastojanju da ostvari svoju volju, uvijek susreće s križevima i s trpljenjima koje ne pribavljaju nikakvu zaslugu: to je vjerolomna duša koju će božanski Zaručnik povratiti iz vlastitih usta (vidi Otk 3, 16).

Ali, najteže je u svemu tome što jedna takva duša nije svjesna u kakvom se teškom stanju nalazi. Ona vrši sve čine pobožnosti kao i drugi, za vrijeme molitve može biti duboko potresena, jer je davao sposoban zavoditi i na taj način; možda čak misliti da ne zaostaje za drugima (ako ih možda i ne pretječe) – jedna od značajki ovakvih vrsta duša je očito pomanjkanje poniznosti. Umišljeno uvjerena u svoju pamet, nimalo ne prihvaća poglavareve prigovore, već ih neposredno pripisuje osjećajima antipatije i predrasuda prema sebi.

Sve više zaslijepljena u tome, uvijek se i sve više bučka u blatu i neće se probuditi od snaniti onda kada bude prešla granicu smrtnoga grijeha! ... Ne želim nastaviti s opisivanjem ovoga. Očuvao nas Bog i očuvala nas Bezgrješna: od sjene nečega tome slična.

Ovo vam govorim i pišem, draga braćo, ali vrijedi i za mene: i ja sam kao i svaki od vas redovnik, i kao i vi, hvala Bezgrješnoj, imam poglavare iznad sebe; i ja sam slab i sposoban klonuti svakog časa, samo da Bezgrješna ustegne svoju beskrajno milosrdnu ruku; dapače, na Božjem sudu vidjet ćemo da li nije istina da sam bio, slabiji od vas, da li se baš zbog toga nije Bezgrješna udostojala pokazati preko mene divote koje ste vidjeli svojim očima, koje ste čuli u Poljskoj i koje promatraste i sada. U djelima Bezgrješne događa se često tako. Zato ovo pišem i za sebe.

Moja draga djeco!

Za ljubav prema Bezgrješnoj ja sam se odrekao svoje obitelji i djece po tijelu, ali Bezgrješna, koja se nikad ne daje nadmašiti u velikodušnosti, dala mi je mnogo brojniju djecu, jer ste svi vi, koji ste cijeli svoj život i vječnost posvetili Bezgrješnoj, moja duhovna djeca, a mene vama dala za duhovnog oca. I vjerujte mi: ona mi je predala takvu nježnost i takvu ljubav za sve vas (bilo u Japanu, bilo u Poljskoj), koja stvarno sliči na nježnost jednog oca ili jedne majke u odnosu na ljubljenog sina. A to je u skladu i s duhom prvih stoljeća našeg Reda, kada su poglavara zvali »majkom«.

No, vi biste odmah uočili, moja predraga djeco, da za vas ja ne bih bio pravi duhovni otac ako se ponajprije i iznad svega ne bih brinuo za vašu dušu; zato vam ne obećavam da

ću vam pribaviti radosti na svakom koraku, jer bih postao vaš duhovni izdajnik, nego ću – prema metodi koju je provodila velika svetica Terezija od Djeteta Isusa – radije učiniti sve da ne budem popustljiv, da vas lišim vaše vlastite volje i da je potpuno pokopam, kako biste živjeli samo i isključivo od volje Bezgrješne.

U tom slučaju, već na ovoj zemlji, posjedovat ćete slobodu djece Boga i Bezgrješne, jer vam nijedan oblik ni najmanje navezanosti na stvari ili osobe, ako to nije upravljeno na Boga i ako nije u skladu s njegovom voljom, neće dopustiti da letite iznad samih sebe.

Predragi!

Ne obazirite se na nesuvisle riječi kojima sam ove misli povjerio papiru, nego samo promislite da, što je više moguće, zadovoljite Bezgrješnu, i da me shvatite. Zato odlučite odmah danas da ćete se posvetiti bez ograničenja, bez ograda u potpuno svetoj poslušnosti, priznavajući jedino njoj volju Božju, volju Bezgrješne.

A ako netko misli (što ne želim ni pretpostaviti) da su prethodna zapažanja o svetoj poslušnosti pretjerana ... ali bolje je ni ne pretpostavljati tako nešto. Brrr!

Primate ovih nekoliko riječi kao da je to nedjeljni nagovor koji vam nisam održao posljednji put. Želim vam svima, moja predraga djeco – da, moja predraga djeco! – samo to da se svi možemo naći kod nogu ili bolje pod majčinskim

plaštem Bezgrješne, izmoreni, iscrpljeni za nju ... ali ni više ni manje od onoga što ona dopusti; jednom riječi, da svi mi na najsavršeniji način izvršimo njezinu volju koju nam otkriva po svetoj poslušnosti, i to uz cijenu naše buntovne volje i naše pameti. Ne želim veću ili uzvišeniju svetost za vas ili sebe, jer ništa od toga nema uzvišenije. Osim toga, želim da svi mi, riječju i primjerom, mognemo druge poučiti – posebno subraću, osobito najmlađe, koji najviše podliježu utjecaju primjera – u ovu praktičnu vrijednost poslušnosti, što znači u ljubavi prema Bogu, ljubavi prema Bezgrješnoj. To je duh V. B.

I zbog toga, moj dragi fra Mieczyslawe, primijeni na braću, u duhovnoj ljubavi prema njima, sve ono što sam napisao u ovom pismu, i u nebu će te svi zbog toga blagoslivljati; a vi svi poslušajte glas Bezgrješne. I molite za mene.

NAŠ IDEAL¹³

(Maly Dziennik, 24. VI. 1936.)

Zašto se »Maly Dziennik« upušta u borbu sa svakodnevnim tiskom? Zašto »Rycerz« i »Ry-

¹³ Dana 23. lipnja 1936. o. Maksimilijan se vratio iz Japana odakle je pošao 25. svibnja. Ovaj članak je tiskan također i u obliku letka, koji je bio izvješten u redovničkim sobama i u radnim odjeljcima Niepokalanowa.

cerzyk« stalno osvajaju sve brojnije čete duša? Zašto su se u Niepokalanowu okupila tolika braća redovnici¹⁴, koji posvećuju cijeli svoj život radu i ograničuju svoje osobne potrebe? Zašto smo prodrli sve do »Zemlje cvatućih trešanja«? Zašto naše čežnje obuhvaćaju cijelu zemaljsku kuglu? Za čim težimo? Koji je naš ideal?...

Reci ću iskreno da nije lako shvatiti naš ideal, a još ga je teže do dna dokučiti. Ili bolje, možemo ga produbljivati sve više i upoznavati sve jasnije, ali nikada nećemo moći iscrpsti njegove uzvišene dubine. Zašto? Jer se u ovom slučaju radi o Majci Božjoj. Mi dobro znamo značenje pojma »majka«, ali pojam »Boga« sadrži u sebi neizmjernost. Naša je pamet ograničena i zato nikada neće moći posve prihvatiti pojam »Majka Božja«.

Prema tome, tko nije spreman prignuti koljena i moliti je ponizno za milost da spozna tko je stvarno Ona, neka se ne nada da će o Njoj doznati nešto više.

Sve milosti koje je primila presveta Djevica Marija izviru iz božanskog majčinstva. A prva od njih je Bezgrješno Začeće. Ova joj povlastica mora posebno biti na srcu, kada se u Lurdu sama nazvala: »Ja sam Bezgrješno Začeće.«

¹⁴ Godine 1936 u Niepokalanowu je bilo 9 svećenika, 470 braće, uključivši i postulante, 37 klerika i 168 sjemeništara.

Tim imenom, koje je tako mило srcu, želimo je i mi zvati.

Bezgrješna: evo našeg ideala.

Približiti joj se, postati joj slični, dopustiti da ona uzme u posjed naše srce i čitavo naše biće, da ona živi i djeluje u nama i preko nas, da ona sama preko našeg srca ljubi Boga, da joj pripadamo bez ikakva pridržaja: evo našeg ideala.

Djelatno se uklopiti u sredinu; pridobivati duše za nju tako da se prema njoj otvaraju i srca naših bližnjih, da ona proširi svoju vlast u srcima svih onih koji žive bilo gdje na ovoj zemlji, bez obzira na rase, narodnosti, jezik, i također u srcima svih onih koji će živjeti u bilo kojem trenutku povijesti sve do konca svijeta: evo našeg ideala.

Osim toga, da njezin život hvata u nama sve više korijena iz dana u dan, iz sata u sat, iz časa u čas, i to bez ikakva ograničenja: evo našeg ideala.

Još, da se njezin život razvija na isti način i u svakoj duši koja postoji i koja će postojati u bilo koje vrijeme: evo našeg dragog ideala.

Isus je jednog dana rekao dok je govorio o mogućnosti shvaćanja uzvišenosti djevičanskog života: »Tko može shvatiti, neka shvati« (Mt 19, 12). I ja, da zaključim ovo malo riječi, želim samo isto nadodati: »Tko može shvatiti, neka shvati!«

Na žalost, čak i među onima koji su primili sveto krštenje i koji ponekad produbljuju svoje vjersko znanje, nalazi se znatan broj onih koji teško uspijevaju prodrijeti u Srce Bezgrješne, Majke Božje, Majke Isusa, našega brata, Majke našega nadnaravnog života, Posrednice svih milosti, naše Kraljice, naše Gospodarice, Našeg Vojskovođe i Vladarice nad đavlom.

SADRŽAJ

Predgovor	5
BEZGRJEŠNA (nedovršeno djelo)	7
Umjesto uvoda	9
Marija Bezgrješna	11
Kako čitati?	14
Uvod	16
Ime	18
Božanski život	19
Trojstveni život u čovjeku	20
Bezgrješna prije dolaska na svijet	23
Za vrijeme zemaljskog života	27
Kroz stoljeća	29
Čudotvorna medaljica	32
Obraćanje Ratisbonnea u Rimu	34
Događaji u Lurdu	49
Lurdska ukazanja	58
Bezgrješno začeće	64
Njezino ime	70
Tko je ona?	72

Ali tko je ona, Bezgrješna?	74
U našoj duši	76
Među svojom djecom	77
Vojska Bezgrješne (V. B.)	79
Naš cilj	81
Naziv	84
Povijest	86
Bit »Vojske Bezgrješne«	93
Sadržaj pristupnice u »Vojsku Bezgrješne«	97
Čin posvete Bezgrješnoj	102
Organizacijski oblici	113
Prvotno sjedište	115
Bezgrješna je tvoja, ti si njezin	118
 BEZGRJEŠNA:	
EVO NAŠEG IDEALA!	123
Dodatak	125
Bezgrješna: evo našeg ideala!	126
Pismo bratu Alfonsu	126
Pismo bratu Alfonsu	127
Pismo bratu Alfonsu	129
Pismo o. Florijanu Koziuri u Niepokalanowu	130
Pismo provincijalu o. Korneliju Czupryku	133

Pismo fra Mieczysławu Mirochni u Nagasakiju	134
Naš ideal	140
Sadržaj	145

PAKET VELIČA

Klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju!
(Lk 1, 46 b)

Preporučamo za vašu duhovnu izgradnju djela koja će vas ojačati, formirati i duhovno obogatiti. Možete ih naručiti pojedinačno ili kao paket.

♦ **C. Tomić:**
Marija Majka vjere

Ovo djelo na preko 200 stranica opisuje Mariju kao vjernicu; Mariju prvu kršćanku i Mariju u životu Crkve. Tumačenja ključnih biblijskih citata iz života B. Dj. Marije, kao i nekih marijanskih dogmi.

Cijena 40 kn.

♦ **C. Tomić:**
Veliča

Veoma vrijedno djelce na 70 stranica tumači Marijin hvalospjev Veliča.

Krupnija slova i ilustrirano.

Cijena 15 kn.

♦ **Y. Ivonides:**
Maksimilijan Kolbe

Djelo poznatog autora i osnivača časopisa Veritas – Glasnik sv. Antuna Padovanskog. Pisac ovoga životopisa tečnim i veoma dinamičnim stilom pisanja prikazuje život sveca koji je u mnogome obilježio 20. stoljeće.

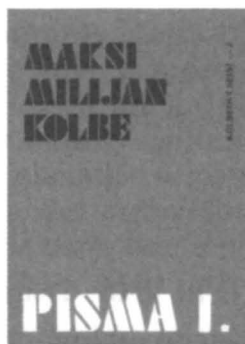
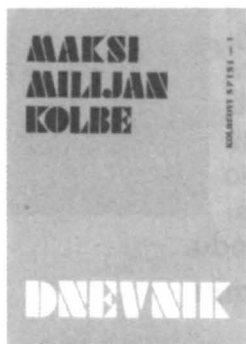
Cijena 40 kn.

♦ **M. Kolbe: *Dnevnik i Pisma***

U ova dva djela upoznajemo izblizega dušu i karakter velikog sveca, Maksimilijana Kolbea, utemeljitelja Udruge Vojske Bezgrješne. Naziv knjiga jasno otkriva da se radi o osobnom dnevniku i dijelu veoma bogate korespondencije.

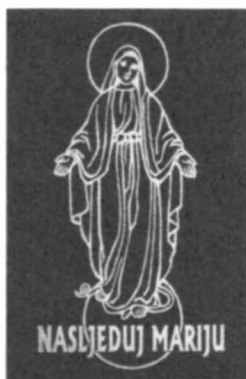
Cijena obiju knjiga 30 kn.

♦ **Z. Zlodi/I. Bradarić:**
Nasljeduj Mariju
(molitvenik)

Ovo je treće izdanje molitvenika koji je prvi puta izašao 1941. godine. Prvi dio, po kojem se cijeli molitvenik zove, su razmatranja o Marijinim krjepostima i povlasticama kao i pobude koje iz njih vjernik crpi. Slijede molitve i pobožnosti, a u trećem dijelu pjesme. Korice, tvrdi uvez.

Cijena 35 kn.

♦ **Sv. Katarina Labouré:**
Božji prolazak kroz jedan život (DVD)

Svetica skrovite i nenametljive ljubavi, Katarina Labouré, u noći 27. studenog 1831. ima viđenje Bl. Dj. Marije koja joj povjerava zadatak da dadne izraditi medaljicu prema uzorcima koje joj je pokazala. Bila je to »Čudotvorna medaljica« kako je ubrzo prozvana u narodu. DVD ili VHS. Trajanje 31 min.

Cijena 40 kn.

❖ **Nonet franjevac
konventualaca:
Bezgrješnoj u čast (CD)**

Glazbeni prvijenac »Noneta« franjevac konventualaca koji je nominiran za nagradu »Porin« u kategoriji duhovne glazbe, sadrži popularne, koralne i klasične napjeve u čast Bl. Dj. Marije.

Cijena 70 kn.

Možete naručiti svaki proizvod zasebno ili kao »Paket Veliča« (svih osam proizvoda) za samo 200 kuna. Ovako ćete uštedjeti 70 kuna.

Navedena i sva druga naša izdanja mogu se inače s popustom od 20% izravno kupiti u Upravi »Veritasa«. Ako Vam ih šaljemo poštom, onda gubite pravo na taj popust, ali Vam zato poštarinu za Hrvatsku poklanjamo.

Narudžbe prima:

Uprava »Veritasa«
Sveti Duh 33
HR-10000 Zagreb

tel. (01) 37-77-125
e-mail: veritas@ver.hr
<http://www.ver.hr>

Sveti je Maksimilijan, kao što je očito iz Spisa, odavno namjeravao napisati "jednu temeljitu, jednostavnu i laganu knjižicu o Gospi". Razne djelatnosti nisu mu dopuštale latiti se posla, dok mu to nije živo preporučio o. Anzelmo Kubit, provincijal. O. Maksimilijan je iskoristio trenutke odmora (u Zakopanama, u svibnju 1939. i kolovožu 1940., gdje je Niepokalanow imao odmaralište) za skiciranje djela i pisanje nekih novih dijelova, uz pomoć fra Arnolda Wedrowskog i fra Pelagija Poplawskog, stenografa i daktilografa. Bilješke, koje su vremenski posljednje, diktirao je fra Arnoldu ujutro 17. II 1941., dok je oko podneva njemački Gestapo Maksimilijana definitivno uhitio i zatvorio u "Pawiaku" u Varšavi. Dne 28. svibnja bio je prebačen u koncentracijski logor u Oswiecimu. Zanimljivo je čitati sjećanja fra Arnolda kako je o. Maksimilijan pisao članke za knjigu o Bezgrješnoj. "Činilo se kao da u tim trenucima upire pogled u daljinu. Kronicu je često desnicom pritiskivao na srce. Od vremena do vremena smo se zaustavljali da, klečeći na podu sagnute glave, izmolimo tri 'Zdravomarije' i 'Slavaocu'. Govorio je: 'Mi pišemo samo ono što Bezgrješna želi. I zato na tu nakanu moramo moliti'." Tekstove za knjigu o Bezgrješnoj ne objavljujemo kako su vremenski nastajali, nego kako je o. Maksimilijan planom zacrtao.

ISBN 953-7154-18-1

9 789537 154189